Nr. 7

17 februari 1962
VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS van de Rebellenclub

De samenzwering tegen prins Rudolf

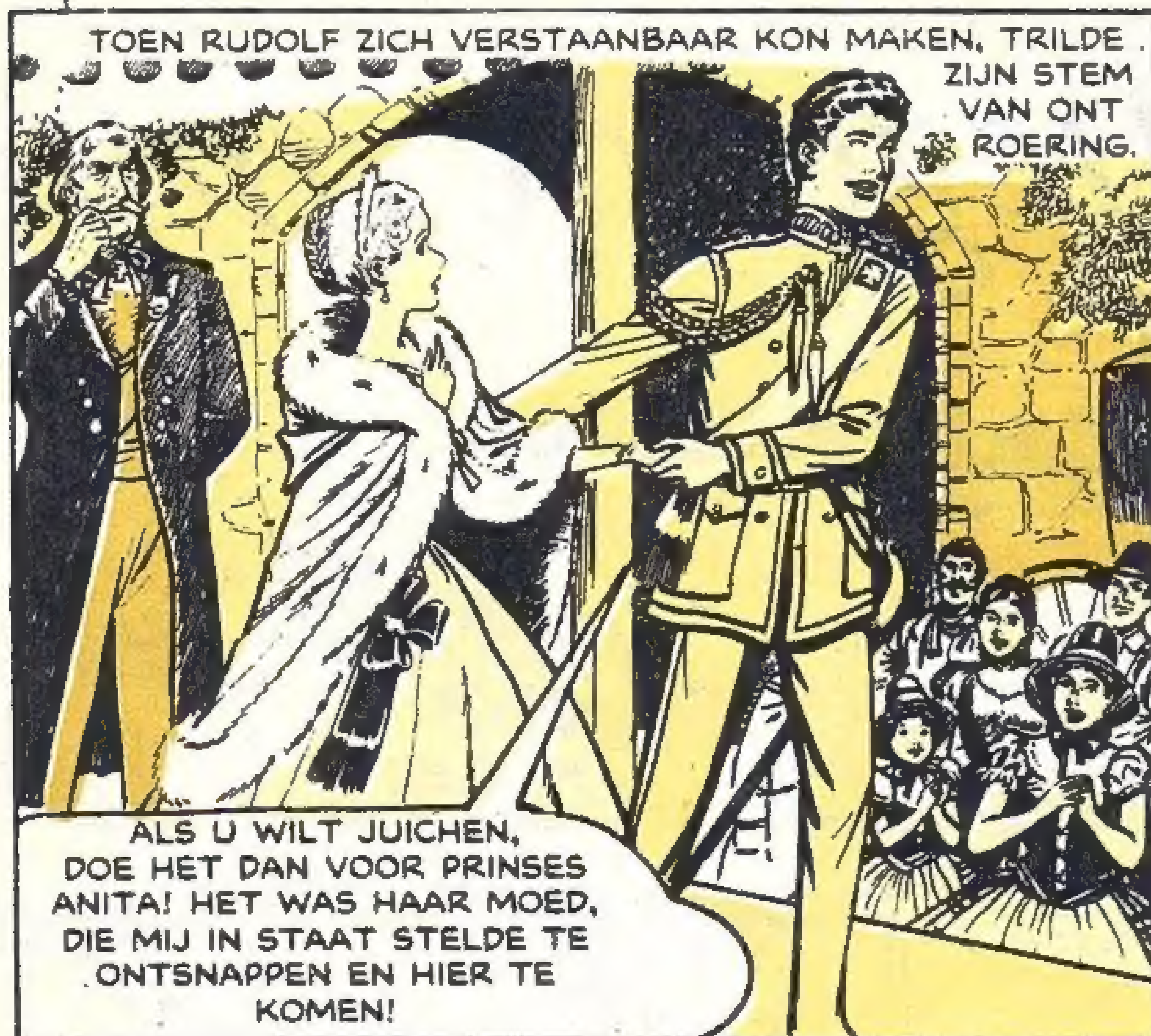

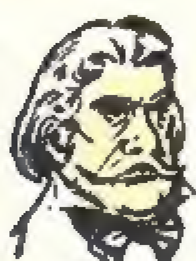

DE MACHTIGE MAARSCHALK VAN STORNHEIM WAS VERSLAGEN DOOR EEN MEISJE EN HIJ EN ZIJN HANDLANGERS WERDEN OPGESLOTEN. ONDERTUSSEN WAS ANITA'S OOM, DE HERTOG VAN LICHTENBERG, NOG STEEDS STOMVERBAASD. HIJ HAD GEEN IDEE GEHAD VAN DE ACTIVITEITEN VAN ZIJN NICHTJE.

ER WAS NÓG IEMAND HEEL TROTS EN GELUKKIG: GREETJE, HET KAMERMEISJE VAN DE PRINSES. TOEN PRINS RUDOLF NA ZIJN ONTSNAPPING ONVERWACHT OP HET KASTEEL WAS VERSCHENEN, HAD GREETJE HEM NAAR DE HERTOG GEBRACHT, DIE ER DIRECT IN HAD TOEGESTEMD HEM, VOLGENS ANITA'S PLAN, NAAR DE HOOFDSTAD TE RIJDEN.

De vliegende auto

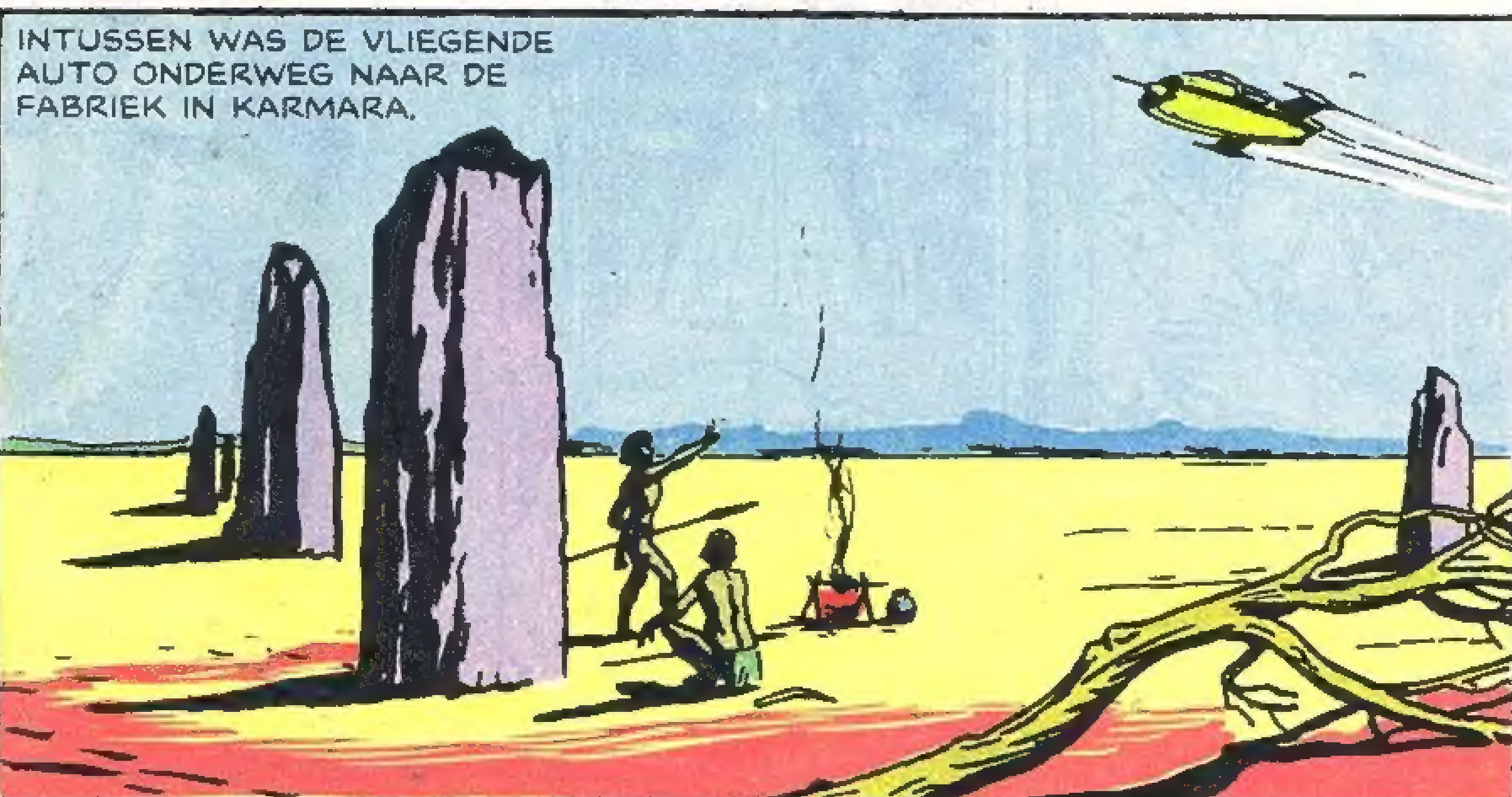

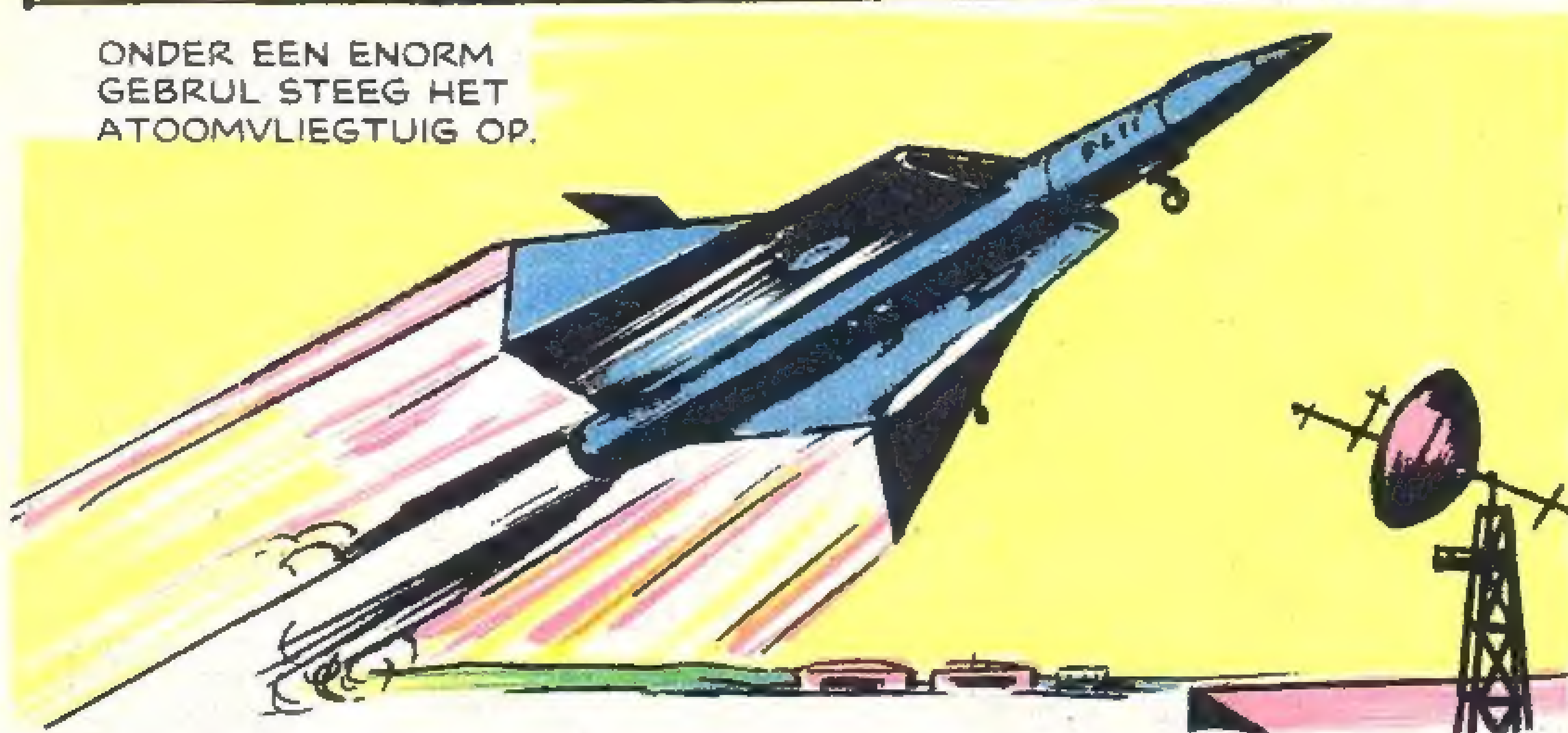

DE RAKETTEN ONTBRANDDEN DIRECT.
RAKETTEN

HET IS GEWELDIG! ONZE SNELHEID IS INEENS VEEL GROTER!
JA, ZE WERKEN UITSTEKEND!

IN DE FABRIEK...
AAN-STONDS GAAN WE ER VANDOOR!
ZO. EVEN DE DEU-REN OPENEN!
GEVAAR

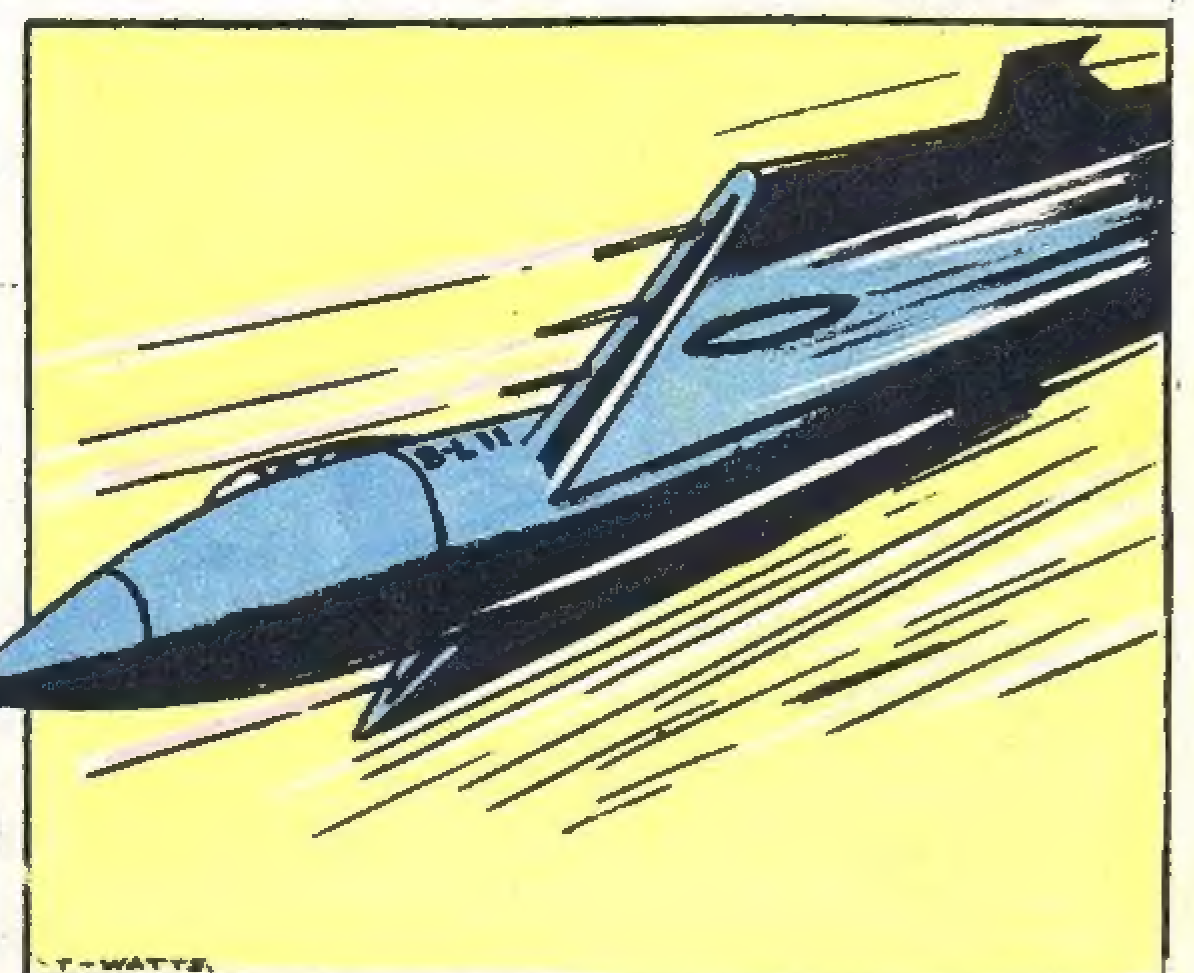

GELLER TAXIEDE HET VLIEGTUIG UIT DE HANGAR.
HALLO, CONTROLEKAMER. MAG IK VERTREK-KEN?
VERBODEN TOEGANG

ONDER EEN ENORM GEBRUL STEEG HET ATOOMVLIEGTUIG OP.

WAT IS DAT? ZO'N VLIEGTUIG HEB IK NOG NOOIT GEZIEN!

HET IS... HET IS DE VLIEGENDE AUTO!

HET ATOOM-VLIEGTUIG KWAM DICHTERBIJ...
DIT IS ONZE KANS OM DIE AUTO VOORGOED TE VERNIETIGEN!

Pepita en haar poppen

PEPITA BLEEF EEN PAAR DAGEN BIJ LORENZI EN GIUSEPPE WERD HELEMAAL BETER. LORENZI GING ZIJN PERSONEEL BETER BETALEN EN VAN DIE TIJD AF WAREN DE MENSEN VAN PETRONA VEEL VROLIJKER.

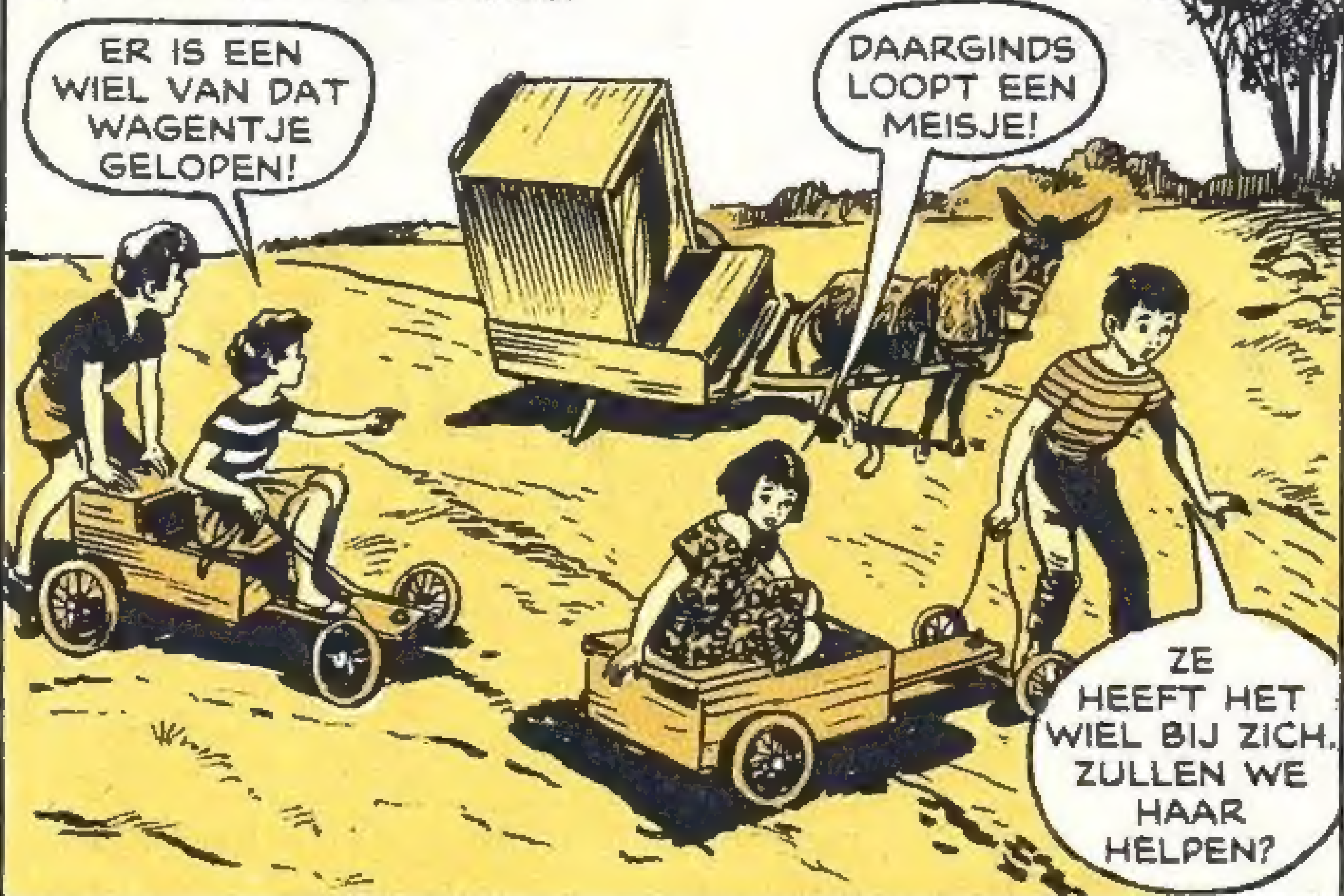

DE DEUR VAN DE HUT GING OPEN. ER KWAM EEN MAN UIT.
ENRICO, IK HAD JE HIER NIET VERWACHT!
HEE... DAT IS ENRICO, DE KNECHT VAN DE BONELLI'S!

MAAR OPEENS DRAAIDE DE MAN ZICH OM EN RENDE WEG.
ENRICO! KEN JE ME NIET? IK BEN PEPITA!

EVEN LATER KEEK ENRICO SCHUW OM.
WAT MOET ZIJ HIER? ZOU ZE ME VERDENKEN EN ME VOLGEN? DAT IS GEVAARLIJK! IK MOET ER VANDOOR!

IN GEDACHTEN ROLDE PEPITA HET WIEL TEGEN DE HELLING OP.
WAT GEK DAT ENRICO WEGRENDE... HIJ SCHEEN BANG TE ZIJN!

OP DAT OGENBLIK KWAM ER EEN GROEPJE KINDEREN LANGS.
ER IS EEN WIEL VAN DAT WAGENTJE GELOPEN!
DAARGINDS LOOPT EEN MEISJE!
ZE HEEFT HET WIEL BIJ ZICH. ZULLEN WE HAAR HELPEN?

WE KOMEN JE HELPEN!
O, DAT IS AARDIG!

IK BEN ISA EN DIT IS MARIA. RUDO EN PIETRO BRENGEN ONS NAAR VENILIO. DAAR WORDT EEN FILM OPGENOMEN!
EEN FILM! WAT LEUK, ISA!

EVEN LATER WAS HET WAGENTJE GEMAAKT.
DANK JE. IK GA OOK NAAR VENILIO. BIND DE KARREN MAAR AAN DE WAGEN.
DAT IS EEN IDEE!

EN ZO KWAMEN PEPITA EN HAAR VRIENDEN IN VENILIO.
ER ZIJN VEEL MENSEN OP DE BEEN; IK GEEF HIER EEN VOORSTELLING. MAAR EERST NAAR MENEER ROSSI!
KIJK, EEN FILMCAMERA! ZULLEN WE ER ACHTERAAN GAAN?

ZE VOLGDEN DE AUTO TOT OP EEN PLEINTJE, WAAR HIJ STOPTE.
DANK JE, PEPITA. KOM JE OOK KIJKEN NAAR HET FILMEN?
NEE, IK HEB GEEN TIJD. IK MOET NAAR MENEER ROSSI. KENNEN JULLIE HEM?

LUIGI ROSSI! DAT IS DE MAN DIE DE FILM MAAKT! DAAR STAAT HIJ!
O, ZE GAAN BEGINNEN! OP DIE HOEK KUNNEN WE HET GOED ZIEN!

DUS DAT IS DE VERRASSING! ROSSI MAAKT FILMS EN LORENZI DACHT DAT IK DAT GRAAG WILDE ZIEN! IK MOEST OOK MET HEM SPREKEN... MAAR HIJ HEEFT HET ERG DRUK!

Roger Barlow

De GEHEIME OPDRACHT

met tekeningen van Herman Giesen

1

HOOFDSTUK I

Op weg naar Alaska

Sandy Steele ging met enige moeite verzitten in het nauwe vliegtuigstoeltje en strekte zijn lange benen behaaglijk uit in het middenpad. Hij geeuwde en keek door het kleine, ronde raampje naast zich naar buiten. Ofschoon de dag al was aangebroken, ging de aarde nog helemaal schuil onder een laag van dicht opeengepakte wolken, die zich als een donzen deken tot aan de horizon uitstrekte. Eentonig en dof dreunden de vliegtuigmotoren.

Sandy boog zich naar voren en haalde plagend zijn hand door het haar van zijn vriend, dat net boven de leuning van de stoel vóór hem uitkwam. „Hee, Jerry, ben je al wakker?"

„Jaaa," zei een slaperige stem. „Gaan we al landen?"

„Ik weet het niet." Sandy keek naar zijn vader, die aan de andere kant van het middenpad zat en die juist een pijp opstak. „Wat denkt u ervan, vader, zouden we al gauw gaan landen?"

Dr. John Steele keek op zijn horloge. „Ik denk dat het nog een half uur vliegen is," zei hij.

Een korporaal van het leger, die dienst deed als steward, kwam binnen met een blad vol papieren bekers. „Iemand trek in koffie?" vroeg hij.

Toen Sandy van de gloeiend hete koffie had gedronken, voelde hij zich pas echt goed wakker worden en meteen moest hij denken aan hun toekomst straks in Canada en aan alles wat ze daarna zouden beleven.

„Komt professor Crowell ons op het vliegveld afhalen?" vroeg hij aan zijn vader.

Dr. Steele knikte. „Ja. En daarna gaan we met hem mee naar huis om de honden op te halen."

Boven de leuning van de stoel vóór Sandy verscheen het sproetige gezicht van Jerry James, die vroeg: „Wat zijn dat eigenlijk voor honden?"

„Kijk, Jerry," zei dr. Steele, „professor Crowell fokt al jarenlang eskimohonden op tot sledehonden. Hij doet dat uitsluitend voor zijn plezier. Hij heeft nu een heel goed span en dat wil hij naar Alaska brengen en mee laten doen aan de jaarlijkse wedstrijd voor sledehonden tussen Whitehorse en Skagway."

„Lijkt me leuk werk, die honden naar Whitehorse te brengen," zei Jerry.

„Dat is het ook," antwoordde dr. Steele, „maar we zullen er nog heel wat mee te doen hebben. Het is de bedoeling dat jullie meegaan in de vrachtauto waarin de honden vervoerd worden, en dat je de professor helpt met het voeren en verzorgen."

Dr. Steele ging verder met het boek waarin hij had zitten lezen, en Sandy en Jerry maakten een praatje met de korporaal, die hun koffie gebracht had.

„Jullie komen uit Californië, hè?" vroeg deze. „Waarvandaan precies?"

„Uit Valley View," zei Sandy. „Dat ligt in de buurt van San Diego."

„San Diego? O, dat ken ik. Ik heb een neef bij de marine," zei de korporaal. „Hij heeft daar een tijd gezeten. Mooie streek." Hij begon te lachen. „Jullie zullen anders wel moeten wennen aan het klimaat van Alaska. Dat is heel wat anders dan Californië."

„Ja, daar ben ik ook bang voor," zei Jerry.

„Gaan jullie in Valley View op school?" vroeg de korporaal.

„Ja, op het gymnasium," zei Sandy. „We zitten allebei in de vierde klas."

„Hoe lang blijven jullie in Alaska?"

„Een week of drie, denk ik. We hebben op het ogenblik kerstvakantie en vader heeft de rector van onze school zo ver gekregen, dat hij ons een week extra-

vakantie gaf, omdat de expeditie die we meemaken erg leerzaam is."

De korporaal keek de jongens belangstellend aan. „Wat voor soort expeditie is het eigenlijk?" vroeg hij.

„Mijn vader is geoloog in dienst van de Amerikaanse regering," zei Sandy, „en deze expeditie maakt deel uit van een onderzoek dat Amerika en Canada samen instellen naar de bewegingen van de gletsjers in de ijstijden. We gaan in Alaska bodemmonsters nemen en ertsen en stenen verzamelen."

„Leuk baantje," vond de korporaal. „O, jullie zullen Alaska vast wel mooi vinden. Het is een machtig land. Ik ben er met het vliegtuig al verscheidene keren geweest."

Op dat moment klonk er een zoemer en begon er vóór in het vliegtuig een groen lampje aan en uit te floepen. „Ik denk dat we gaan landen," zei de korporaal. „Maak je riemen maar vast." Hij draaide zich om en liep naar voren.

Dr. Steele stond op en pakte zijn jas uit het bagagerek. Op hetzelfde moment viel er een kleine, zwarte revolver uit een van de jaszakken op de grond. De jongens keken beiden naar het wapen en Sandy zei verwonderd:

„Hoe komt u dááraan, vader?"

Dr. Steele pakte de revolver haastig op en stak hem in zijn zak. „O... ik... eh... een kennis van me zei dat ik er een mee moest nemen. Voor als we soms eens op jacht gaan."

Sandy zette een ernstig gezicht en zei: „Wilt u gaan jagen met een revolver? Dat lijkt me sterk. Had u mij nu maar om raad gevraagd voor we vertrokken!"

De doctor begon te lachen. „Ja, je hebt gelijk, jongen. Ik had eerst aan jou moeten vragen wat voor soort wapen ik het best mee zou kunnen nemen, hè? Enfin, daar is nu niets meer aan te doen. Laten we de riemen maar vastmaken. We gaan landen."

„Ja, vader," zei Sandy. Hij vond dat zijn vader nogal geheimzinnig deed wat die revolver betrof en hij vroeg zich af wat de oorzaak daarvan zou kunnen zijn.

HOOFDSTUK II

De eerste moeilijkheden

Het grote Amerikaanse legervliegtuig landde op 23 december 's morgens in alle vroegte op het militaire vliegveld van Fort Saint John in Brits-Columbia. Dr. Steele en zijn gezelschap waren een beetje stijf geworden, nadat ze de hele nacht in de harde, ongemakkelijke stoeltjes van het vliegtuig hadden doorgebracht en weinig of niet hadden geslapen. Maar toen ze pardoes in de felle kou van de Canadese winter stapten, waren ze ineens klaar wakker.

„Boe," riep Jerry, terwijl hij zijn sneeuwjack dicht om zich heen trok, „het

De jongens keken beiden naar het wapen en Sandy zei verwonderd: „Hoe komt u dááraan, vader?"

is hier minstens tweeduizend graden onder nul."

Dr. Steele lachte: „Vind je het koud? Wacht maar eens tot we hoog in het noorden zijn."

Lou Mayer, de assistent van dr. Steele, stond te klappertanden en zuchtte: „Wanneer gaat er een vliegtuig terug naar Californië?"

Lou was een donkere, vriendelijke man van om en nabij de dertig. Hij was in Texas geboren en had verder altijd in Zuid-Californië gewoond. Het was dus wel te begrijpen dat hij niet zo goed tegen de koude kon.

Sandy lachte en zei uit de hoogte: „Tja, jullie zijn nu eenmaal lang niet zo gewiekst als ik. Ik heb eraan gedacht warme kleren aan te trekken."

„Dat is inderdaad heel belangrijk," zei dr. Steele. „In dit land is het dragen van warme kleren noodzakelijk om in leven te blijven. Even noodzakelijk bijna als eten en drinken. Dat moet je altijd goed voor ogen houden."

De korporaal die aan het stuur zat, leunde naar buiten en riep: „Is een van u doctor Steele?"

Toen zagen ze ineens dat Jerry strak naar de rand van het vliegveld stond te turen.

„Zeg," vroeg Sandy, „wat heb jij? Waar kijk je naar?"

Jerry zei niets. Hij hief zijn arm op en wees naar de sneeuwheuvels langs het vliegveld. Tenslotte bracht hij uit: „Sneeuw... Daar... Is dat sneeuw?"

„Ja natuurlijk. Je doet of je nog nooit sneeuw gezien hebt."

Jerry schudde het hoofd. „Dat heb ik ook niet..."

Sandy en de beide mannen begonnen te lachen. „Nou, Jerry," zei dr. Steele, „dan is dit een hele gebeurtenis in je leven, jongen. Maar ik kan je beloven dat je op deze reis nog genoeg sneeuw te zien zult krijgen, hoor."

Jerry was verbijsterd. „Ik heb sneeuw weleens op foto's gezien, maar ik had nooit gedacht dat er zoveel op één plaats kon vallen! Dat heuveltje daar is alleen al wel tien meter hoog. Kun jij je voorstellen, Sandy, dat je in Valley View 's morgens wakker wordt en zo iets in je voortuintje vindt?"

„Nou ja, zoveel sneeuw heb ik ook nog nooit bij elkaar gezien, hoor," gaf Sandy toe. „Maar ik ben met vader al eens eerder in het noorden geweest."

Vlak bij hen stopte een jeep met knarsende remmen, terwijl de uitlaat rookte als een schoorsteen. De korporaal die aan het stuur zat, leunde naar buiten en riep: „Is een van u doctor Steele?" De geoloog stelde zich voor en de korporaal verzocht hun in te stappen. „In het hoofdgebouw zit iemand op u te wachten," zei hij. „Uw bagage wordt direct uit het vliegtuig gehaald."

„Hoe voorkomt u eigenlijk dat deze start- en landingsbanen glad worden?" riep dr. Steele boven het lawaai van de motor uit tegen de chauffeur.

„We houden ze schoon met geweldig grote machines, zogenaamde reuzenstofzuigers," antwoordde de korporaal. „En als het heel erg wordt, smelten we het ijs met vlammenwerpers."

Professor Berkley Crowell stond hen op te wachten bij een roodgloeiende kolenkachel die de warmte van de straalkachels in het grote hoofdgebouw moest aanvullen. „Ik kan nu eenmaal niet geheel buiten de ouderwetse manier van verwarmen," zei hij lachend, terwijl hij zijn handen boven de kachel hield uitgespreid.

De professor was een tengere man, hij liep iets voorovergebogen en zag er opvallend Engels uit. Hij was ongeveer vijfenvijftig jaar oud, had een smal, verweerd gezicht en een scherpe neus, waaronder een kort snorretje. Uit zijn helderblauwe ogen spraken vriendelijkheid en opgewektheid.

„Nou, jongens," zei hij, toen Sandy en Jerry aan hem waren voorgesteld, „ik heb begrepen dat jullie mij zullen helpen met de honden."

„We zullen ons best doen, meneer," zei Sandy.

„Och, ze zijn niet lastig," zei de professor. „Titan — dat is de leider van de honden — heeft er over het algemeen de wind wel onder. Dat beest heeft bijna mensenverstand."

„Wanneer krijgen we ze te zien?" vroeg Jerry.

„Als we naar mijn huis gaan. Ik woon een kilometer of twintig verder aan de Alaska Highway, in de richting van Dawson Creek, het zuidelijke eindpunt van de Highway."

Nadat ze in de officierskantine kommen dampende koffie hadden leeggedronken, stapten professor Crowell en zijn gezelschap in een ruime bestelwagen die voor het hoofdgebouw stond, en reden het vliegveld af.

De Alaska Highway was een brede, vlakke grindweg, aangelegd dwars door een van de bosrijkste en onbegaanbaarste gebieden van het Amerikaanse vasteland. Op het grind van de weg zat nu een dikke sneeuwkorst.

„Wanneer vertrekken we naar Alaska, professor Crowell?" vroeg Lou Mayer.

De professor keek op zijn horloge. „Het is nu acht uur. Ik denk dat we rond de middag kunnen vertrekken. Maar eerst moet u allemaal eens goed eten. Daarna gaan we de vrachtwagen en de bestelwagen laden." Hij keek dr. Steele aan en vervolgde: „Uw uitrusting kunnen we dan onderweg in Fort Saint John ophalen."

Het huis van professor Crowell lag aan een zijweg, ongeveer een kilometer van de grote weg af. Het bestond uit een langgerekt hoofdgebouw met een grote schuur erachter en het lag midden in een dicht dennenbos.

De professor was weduwnaar en woonde samen met zijn dochters, de tweeling Judy en Jill, die het huishouden voor hem deden. Dan was er een Frans echtpaar van middelbare leeftijd: Henri en Marie Dupré; Henri zorgde voor het vee en zijn vrouw kookte. Tenslotte woonde er nog Tagish Charley, die voor de honden zorgde.

Deze Tagish Charley was een rasechte Indiaan. Hij was bijna twee meter lang, woog ongeveer tweehonderd pond en was zo lenig als een kat. Zijn haar had de kleur van houtskool en zijn huid leek op oud perkament. Het was niet mogelijk zijn leeftijd te raden; hij kon veertig zijn, maar ook zeventig. Hij sprak vrij goed Engels, maar de keren dat hij zijn mond opende waren zeldzaam, en áls hij sprak was het in korte, zo beknopt mogelijke zinnen.

„Charley is even zuinig met zijn geld als met zijn woorden," zei professor Crowell toen hij de Indiaan aan zijn gasten voorstelde.

Maar Sandy en Jerry konden het al direct goed met Charley vinden. Terwijl de beide geologen in de studeerkamer van de professor de laatste toebereidselen voor de tocht bespraken, nam Charley de jongens mee naar de kennel opzij van de schuur. Een dozijn eskimohonden rende er in de sneeuw binnen een omheining rond. Zodra ze Charley zagen aankomen, holden ze allemaal naar het hek, vormden daar één keffend, grommend en vechtend kluwen, sprongen tegen de ijzeren stangen van de omheining op en kwamen dan boven op elkaar terecht. Het was een rumoerige bende.

„Lieve deugd," riep Jerry uit, „het lijkt wel of ze ons levend willen verscheuren!"

„Lijkt maar zo," bromde de Indiaan. „Ze willen spelen."

„Kan zijn," zei Jerry, „maar het lijkt me dat ze er dan toch wel erg ruwe spelletjes op na houden."

De eskimohonden waren mooi om te zien. Ze waren niet bijzonder groot, maar met hun brede lijf, hun dikke nek en massieve kop gaven ze een indruk van kracht en geweldigheid. De kleur van hun pels varieerde van zwart tot vaalgrijs. Hun snuit leek op die van een wolf en ze hadden heel spitse oren en schuin staande ogen.

Tagish Charley maakte het hek open en wenkte de jongens hem te volgen. De honden blaften en sprongen om de Indiaan heen, terwijl ze speels naar zijn broek of zijn handschoenen hapten. Van de twee jongens trokken ze zich weinig aan. In een van de hoeken stond een grote, zwarte hond met witte vlekken op zijn snuit. Hij was verreweg de grootste van de troep en keek onverschillig naar de dolle sprongen van de andere honden. Tenslotte richtte hij zijn blik op de jongens en kwam langzaam op hen af.

„Charley," riep Jerry, terwijl hij zenuwachtig Sandy's arm greep, „hij valt ons aan!"

„Ga toch weg, bangerd," lachte Sandy. „Zie je dan niet dat hij kwispelstaart? Dat betekent dat hij vriendschap met ons wil sluiten."

„Je hebt makkelijk praten," zei Jerry en deed een paar stappen achteruit, „maar je weet óók niet zeker of dat wel zijn bedoeling is."

„Uw uitrusting kunnen we dan onderweg in Fort Saint John ophalen."

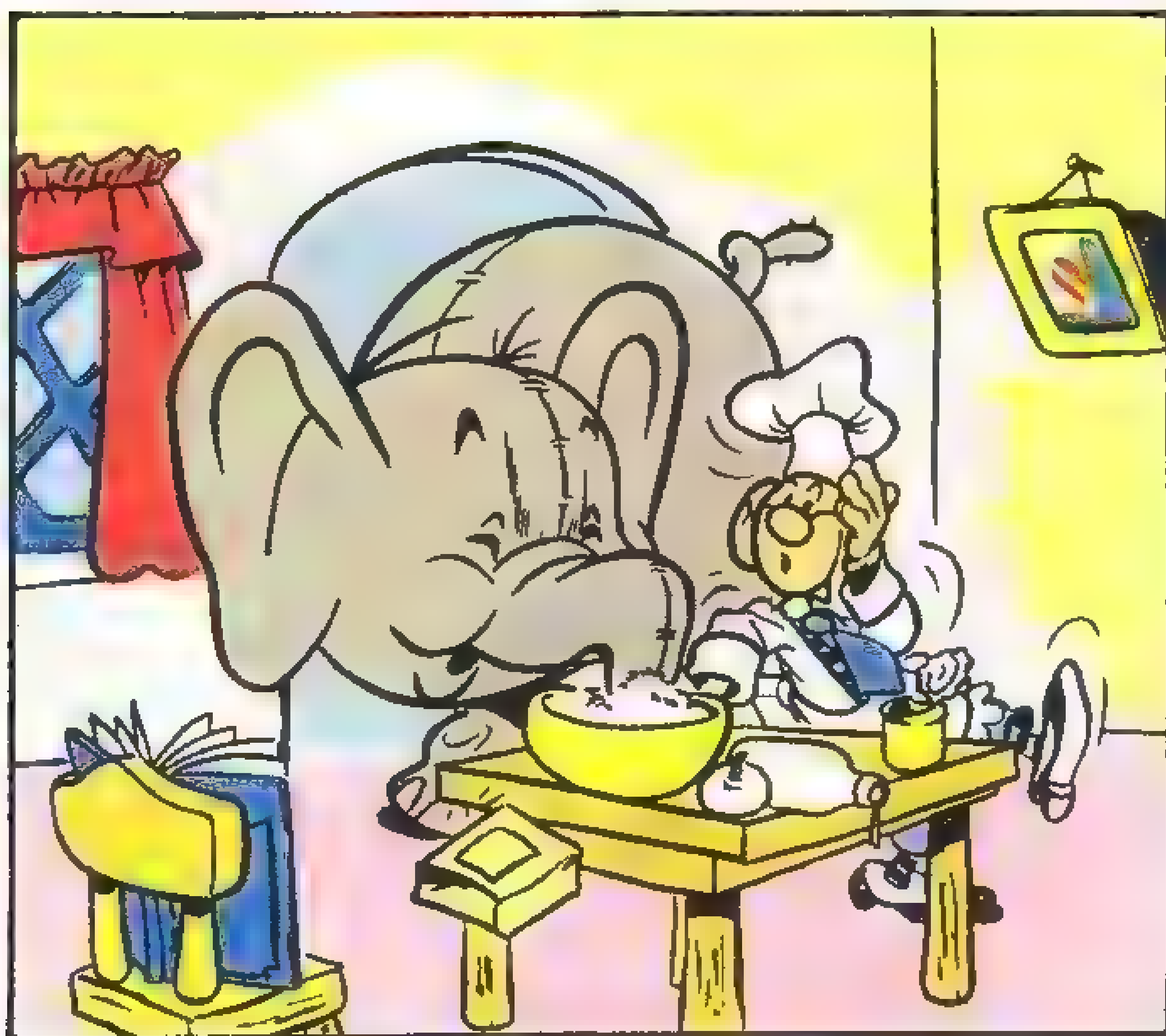
„Dat is Titan," zei Charley. „De leider. Beste hond van de hele streek."

Toen de hond aan Sandy's benen begon te snuffelen, bukte deze zich en streelde de brede, glanzende kop. „Braaf. . . beste jongen. Zeg, Titan, hoe kom je aan die knobbel op je kop?"

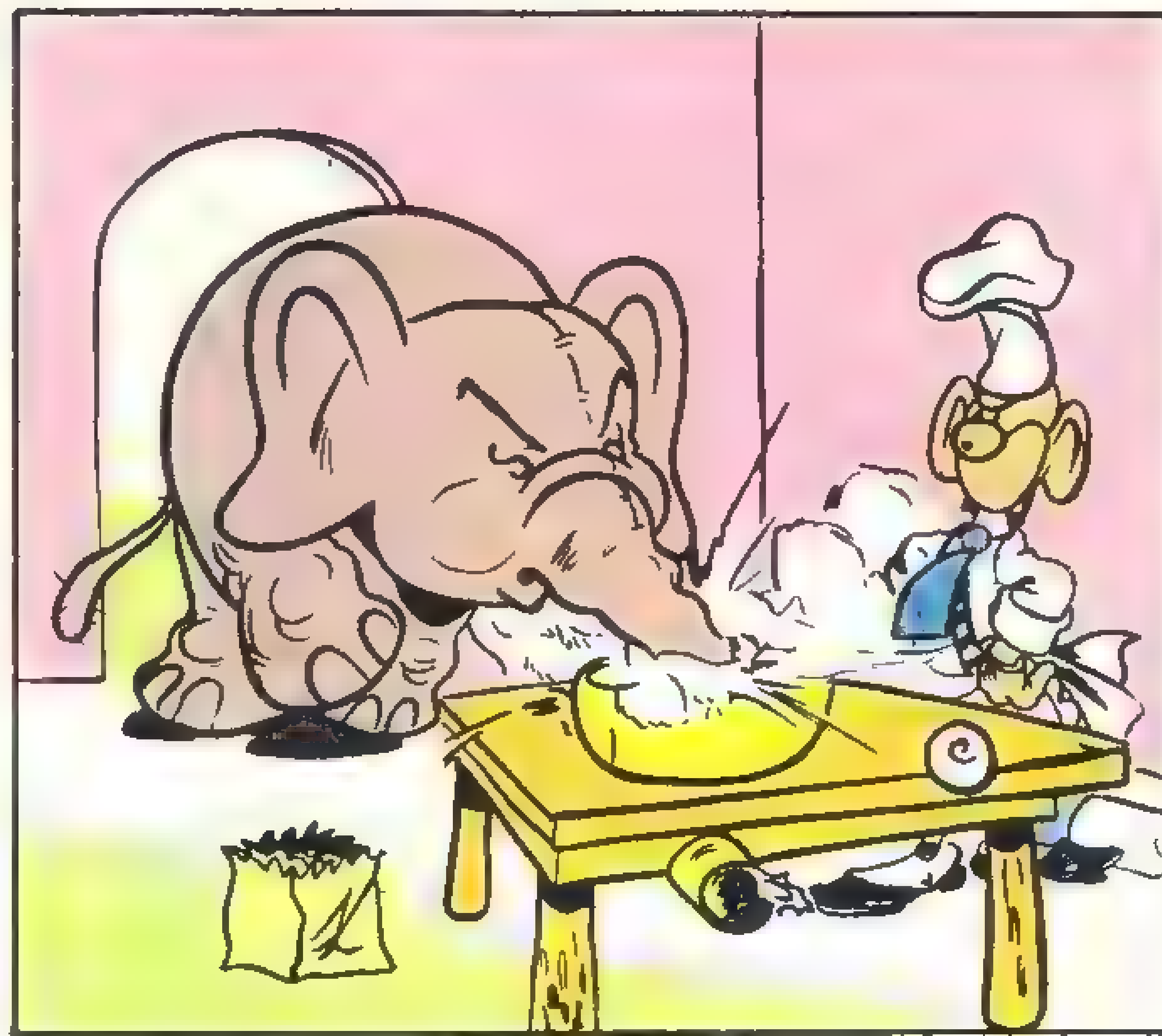
„Hij heeft de professor het leven gered," zei Charley. „Een boze man sloeg hem op zijn kop."

Wordt vervolgd

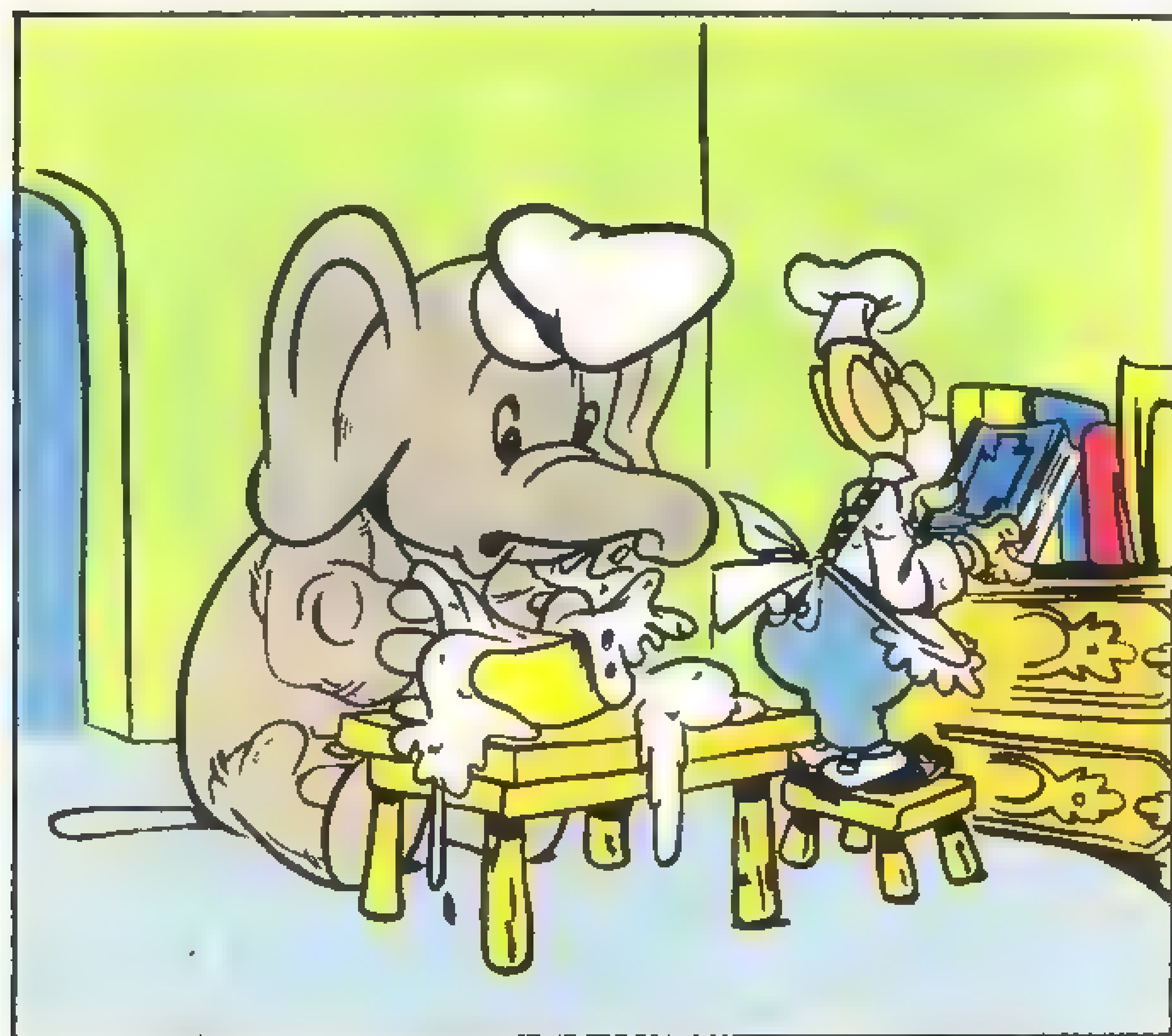
SPELEND

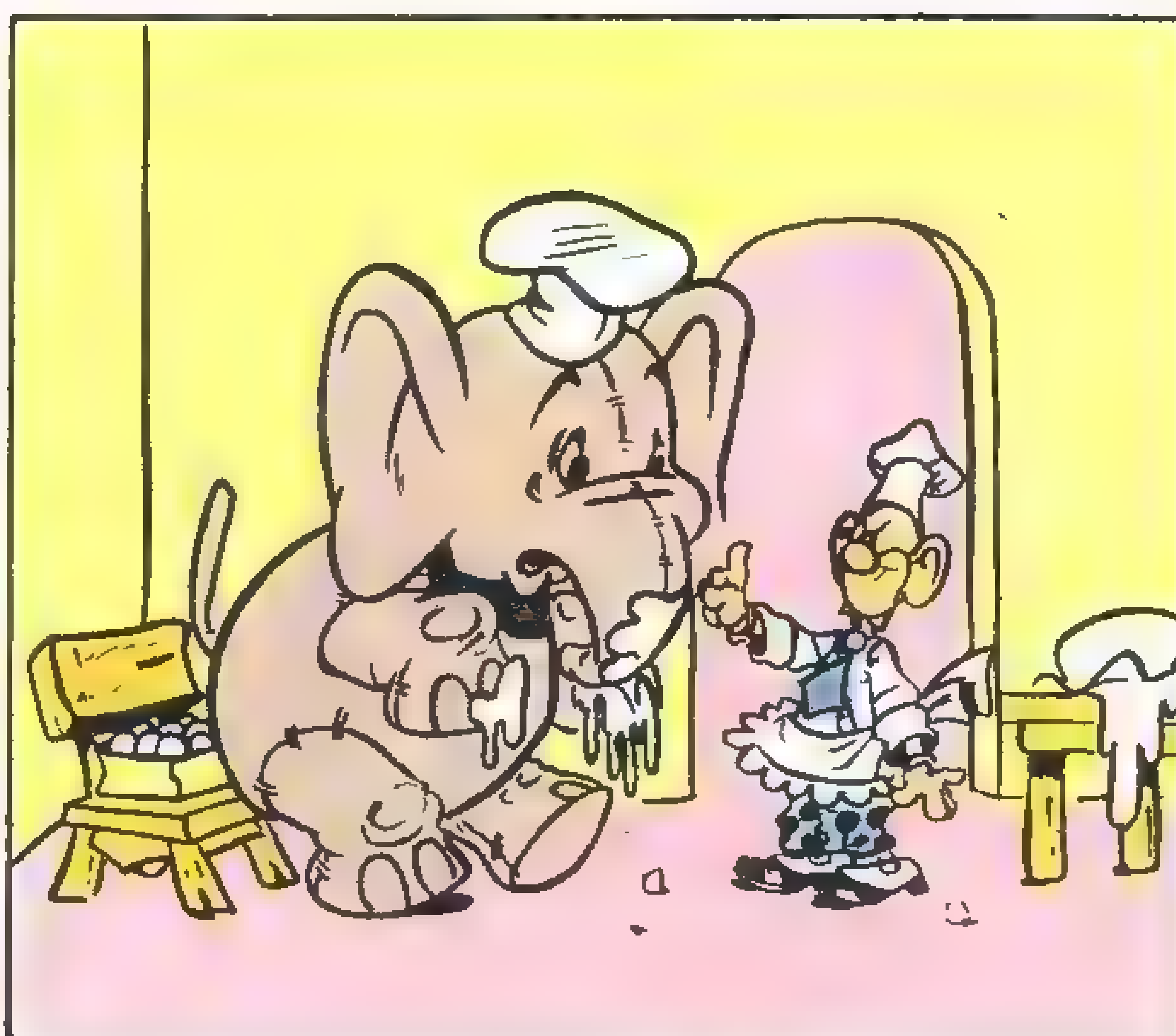
Op een dag wilde Kwink de clown iets gaan bakken, toen Della de olifant binnenkwam. Della houdt erg van koken en bakken en dus vroeg hij of hij Kwink mocht helpen. „Dat is goed, hoor," zei Kwink. „Wat ga je eigenlijk bakken?" vroeg Della en hij stak zijn slurf in de schaal met meel.

Kwink wilde antwoorden, maar hij schrok geweldig, want doordat Della met zijn slurf in het meel roerde, vloog dit aan alle kanten over de rand van de schaal. „Hee, kijk uit!" riep de clown. Della roerde door en op zeker moment kreeg hij meel in zijn slurf. „Hatsjie!" klonk het.

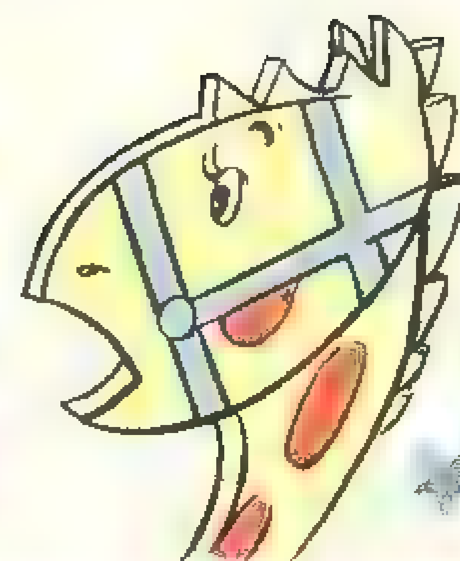

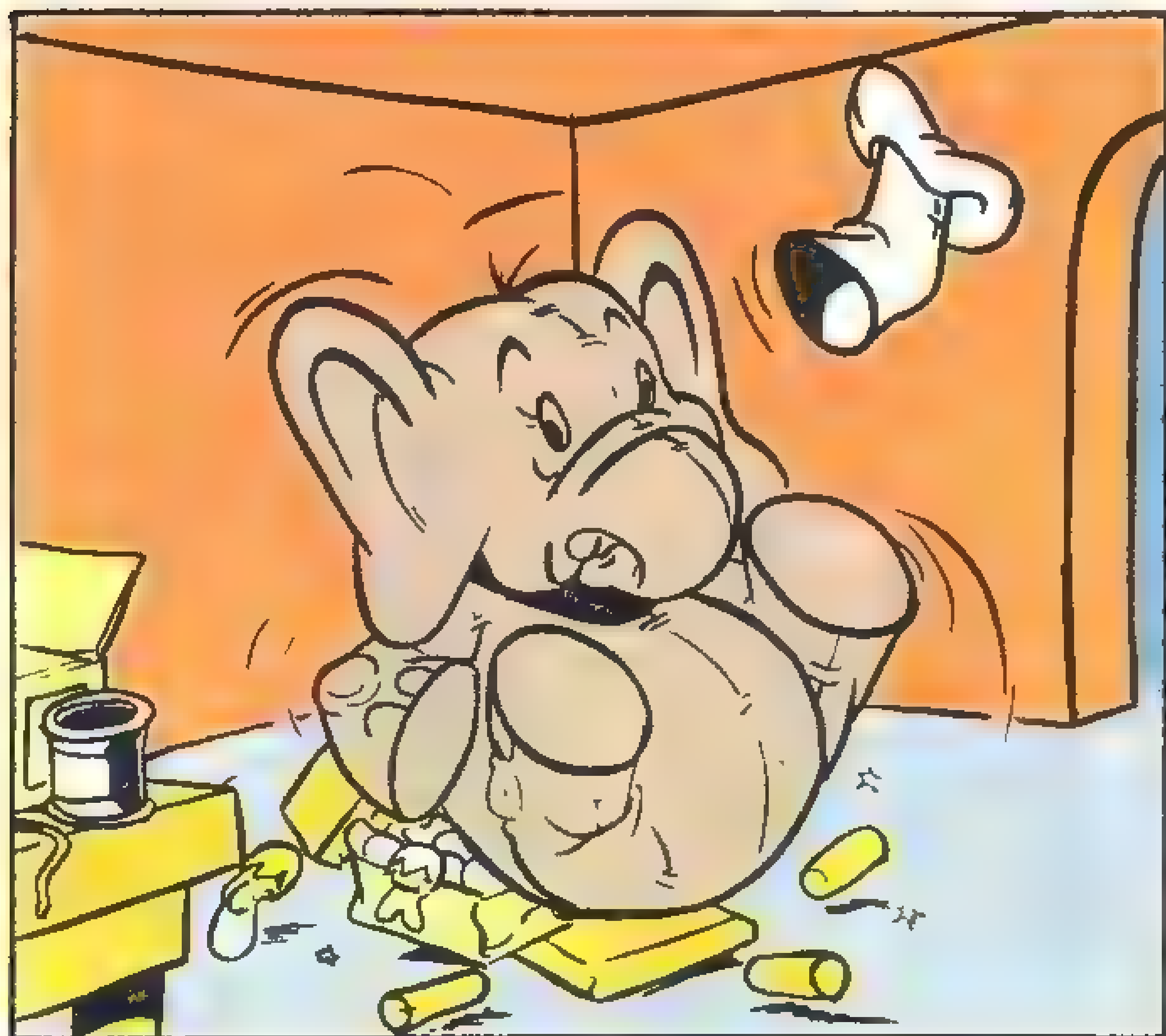
Het meel vloog door de hele kamer. „Kijk eens wat je nu gedaan hebt!" riep Kwink kwaad. „Het spijt me," zei Della. „Ik zal voortaan uitkijken, hoor." „Goed," zei Kwink, „ga dan maar verder met roeren, maar niet met je slurf, hoor!" Della dacht na en begon toen met zijn poot te roeren.

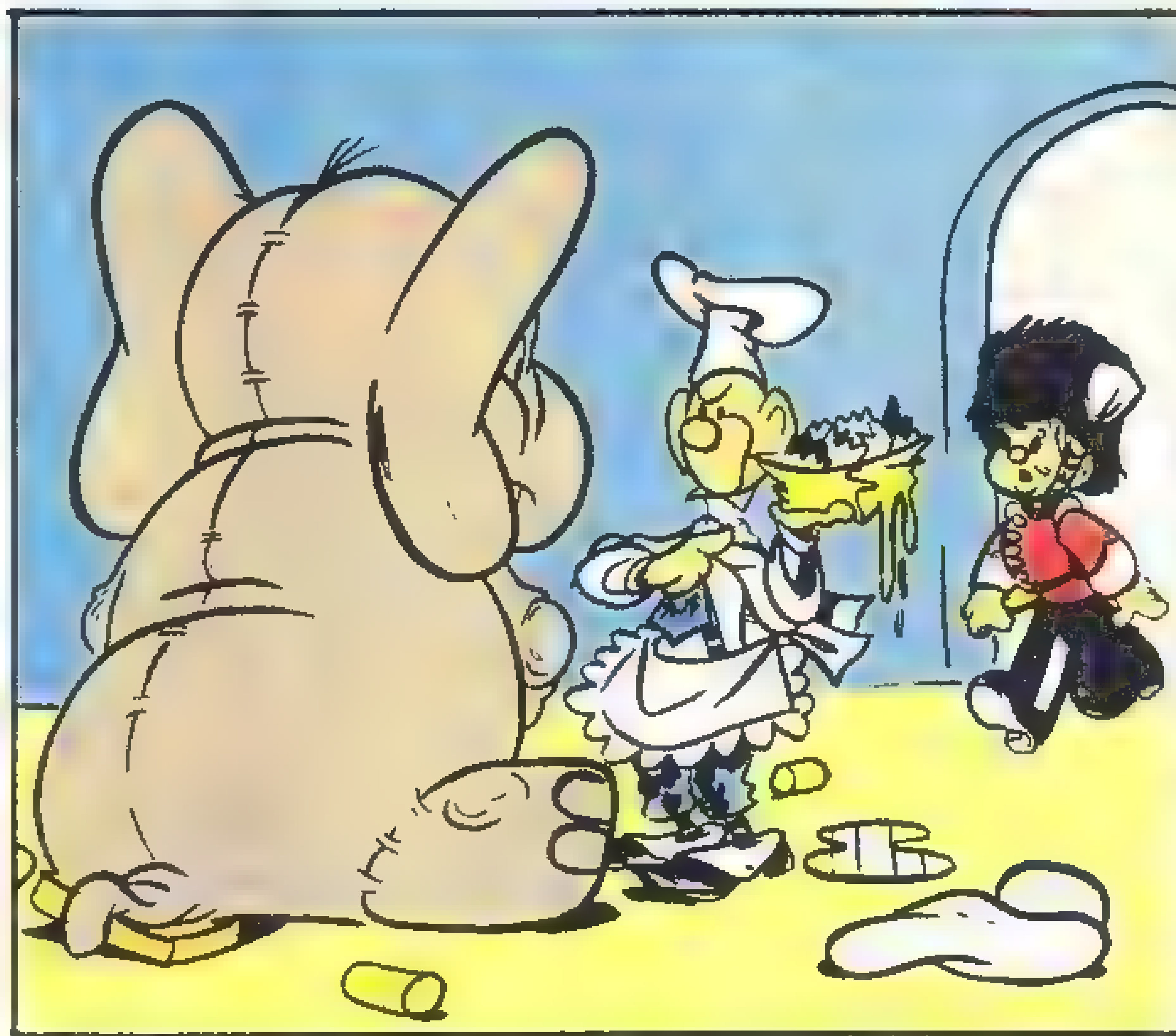

Kwink was even weggelopen en toen hij terugkwam, wist hij niet wat hij zag. Della zat helemaal onder het beslag en de schaal was bijna leeg. Nu werd de clown kwaad. „Je kunt er niets van, Della!" zei hij. „Ga zitten en laat mij het maar doen!" Met een zielig gezicht ging Della zitten.

SPEELGOED

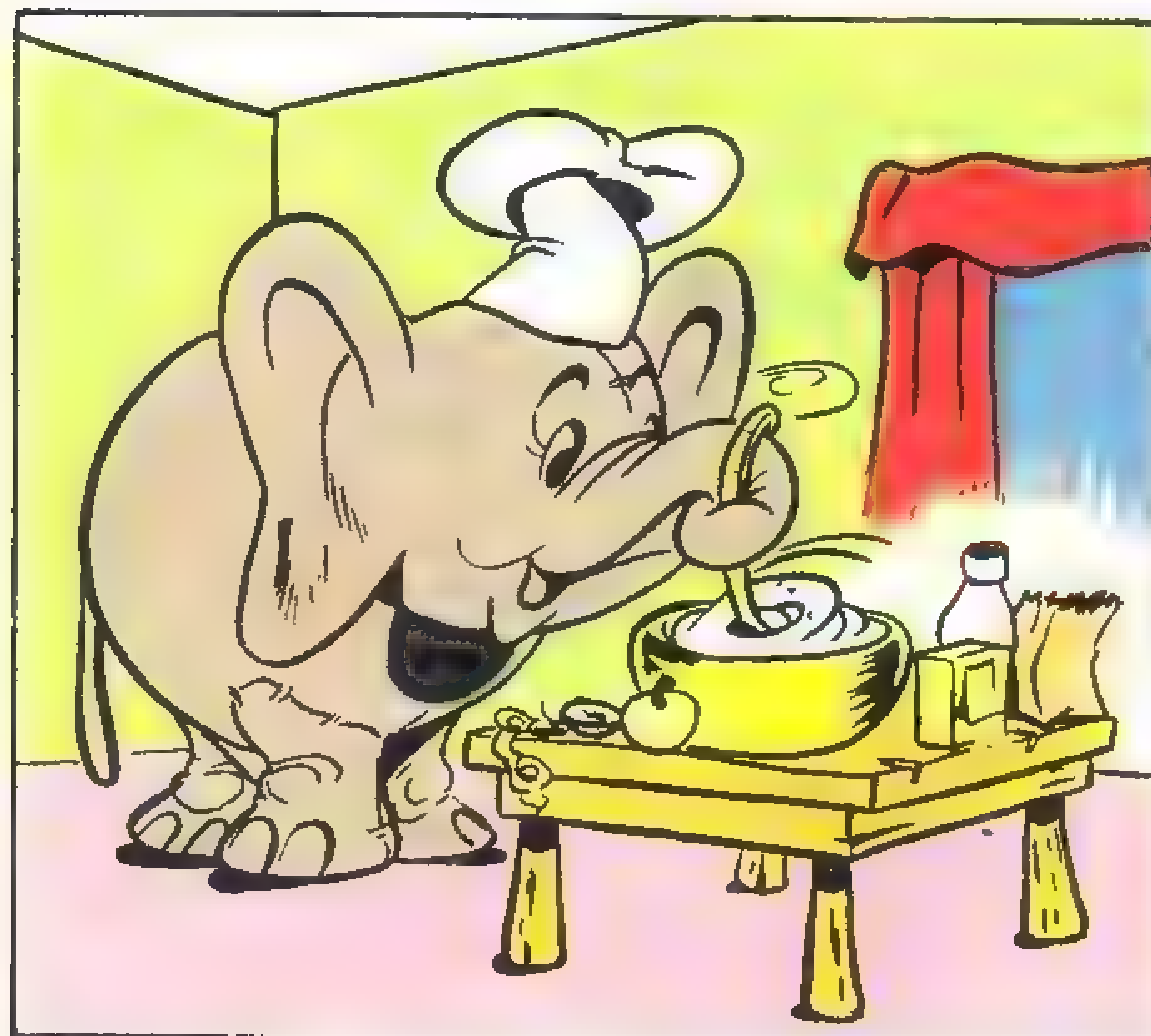

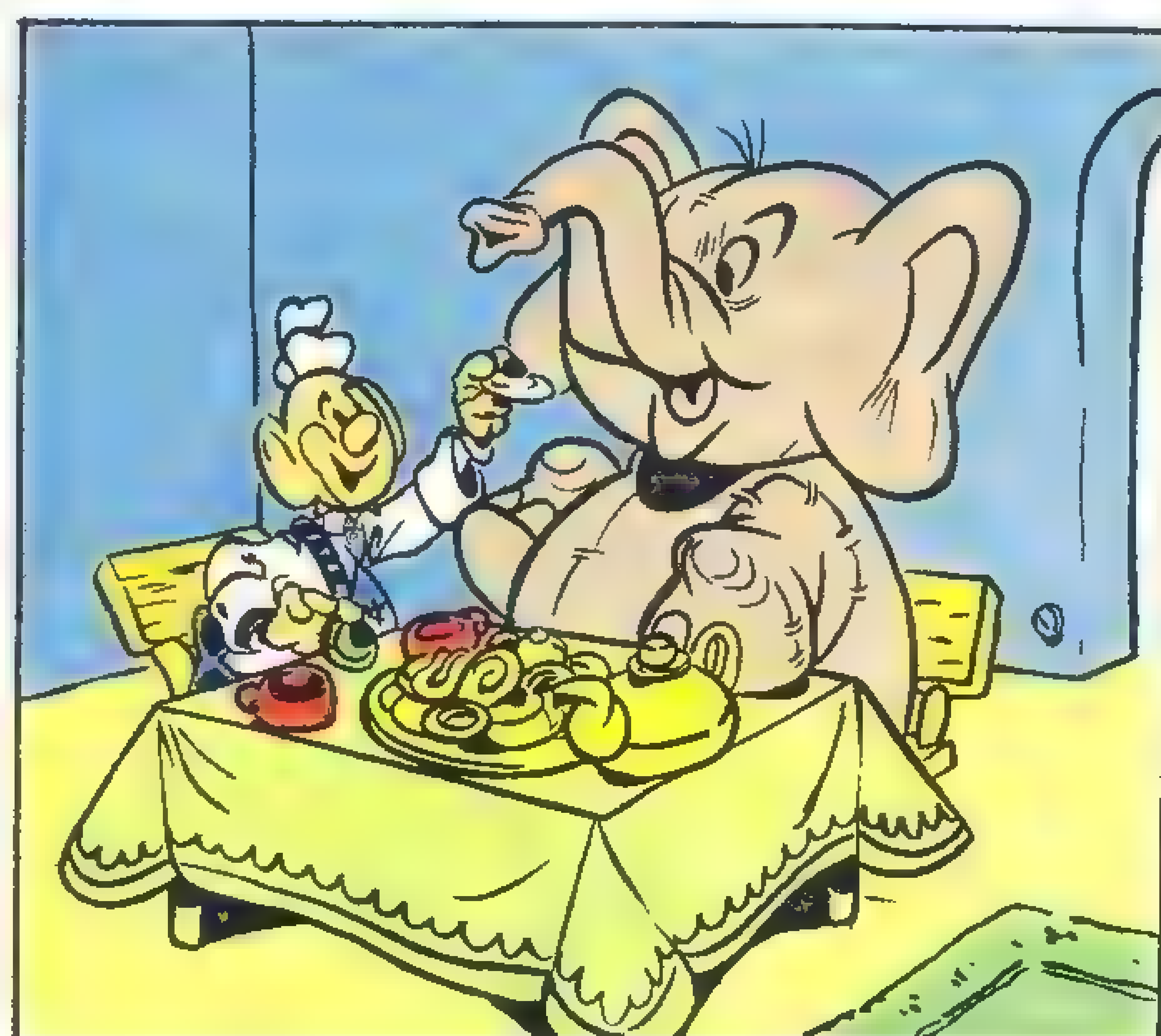

„Luister eens," zei Della even later. „Als ik verder nergens aankom, mag ik dan vast de eieren breken en in het beslag doen?" Maar op hetzelfde ogenblik klonk er een vreselijk gekraak. De stoel waarop Della zat was niet berekend op olifanten en bovendien stond er een doos met eieren op.

„Lieve help," riep Kwink, „hoe kun je toch zo dom zijn, Della? Kijk eens, de stoel kapot en alle eieren gebroken! Wat heb ik nu aan zo'n hulp? Je kunt maar beter naar huis gaan, hoor!" Della keek hulpeloos naar de rommel die hij gemaakt had. Toen kwam opeens Tommie binnenlopen.

„Laat Della nog maar even blijven, Kwink," zei Tommie, toen hij hoorde wat er gebeurd was. „Hij kan je best helpen, als hij het maar met zijn slurf doet." „Dat heeft hij al gedaan!" zei Kwink. Toen gaf Tommie Della een lepel. „Neem die in je slurf en nu roeren," zei hij.

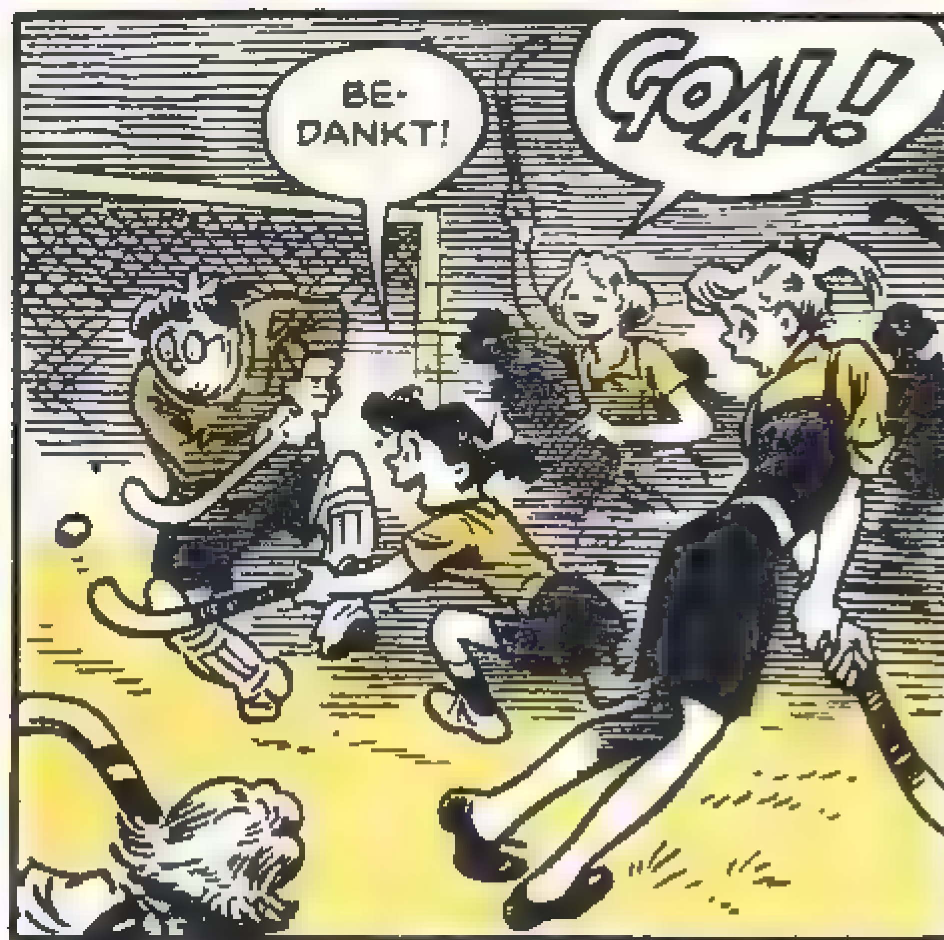
En Tommie had gelijk. Met de lepel in zijn slurf geklemd roerde Della zoals hij nog nooit gedaan had en het beslag was binnen korte tijd klaar. Kwink bakte er vlug heerlijke koekjes van en hij en Della aten ze samen op. „Zie je wel," zei Della, „ik heb heus wel verstand van bakken!"

Map en Moppie

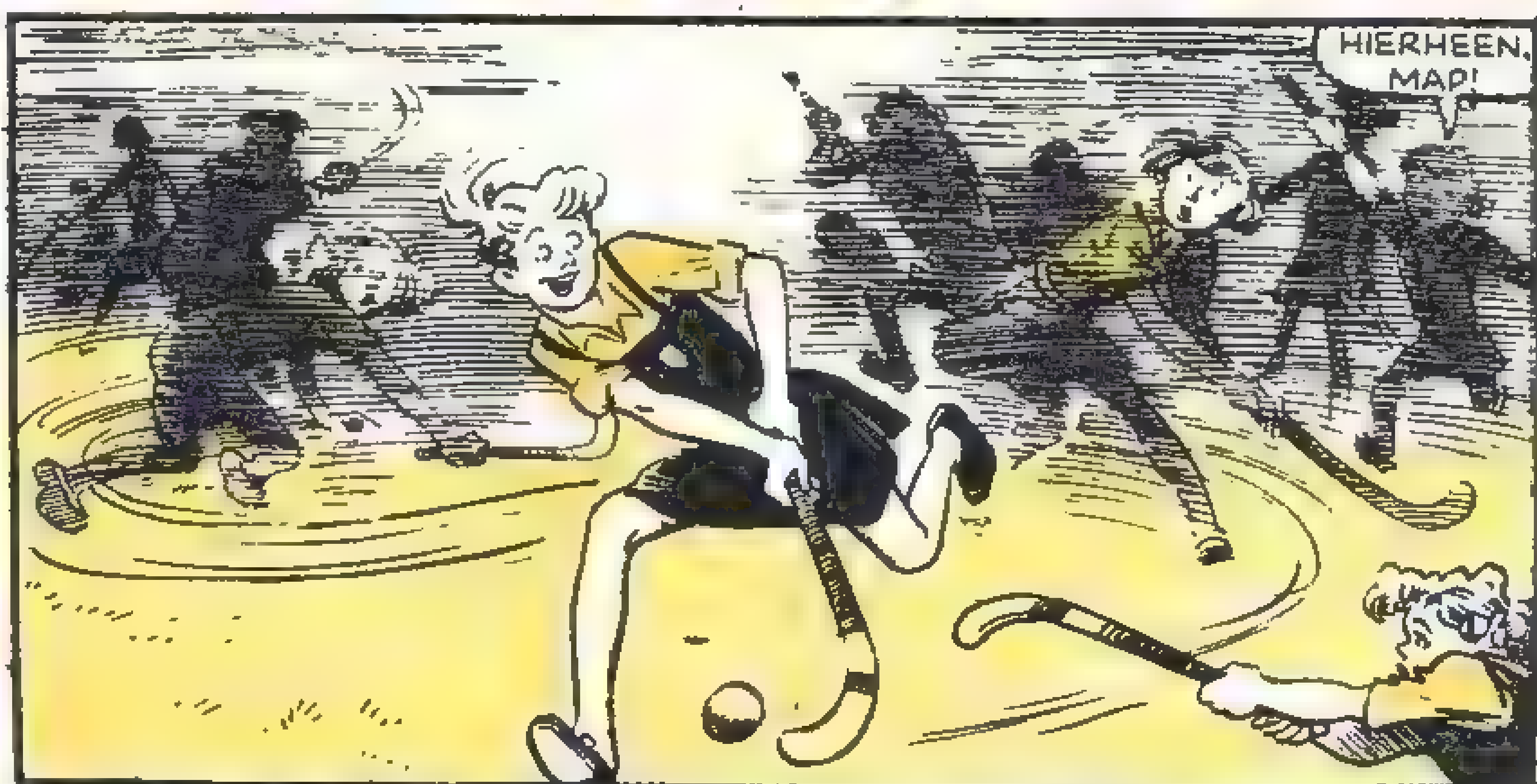

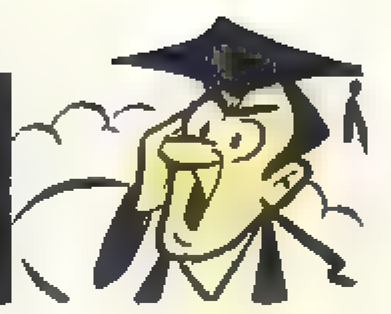

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

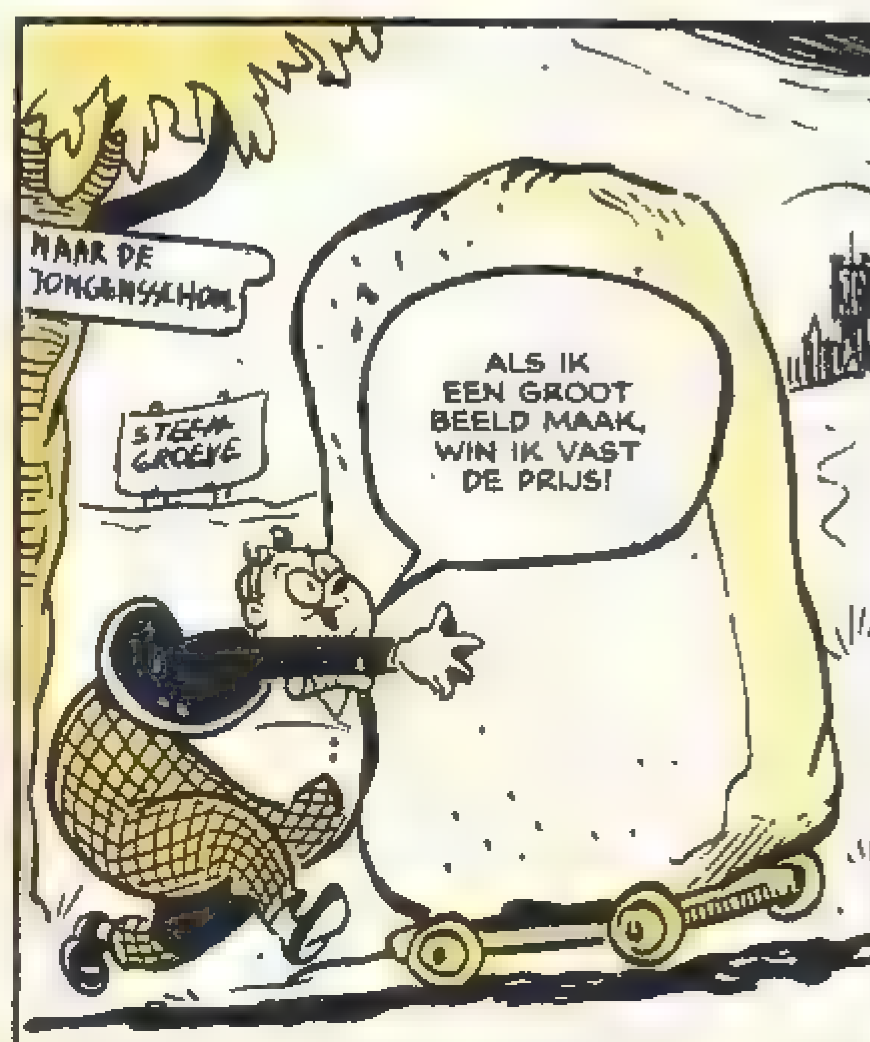

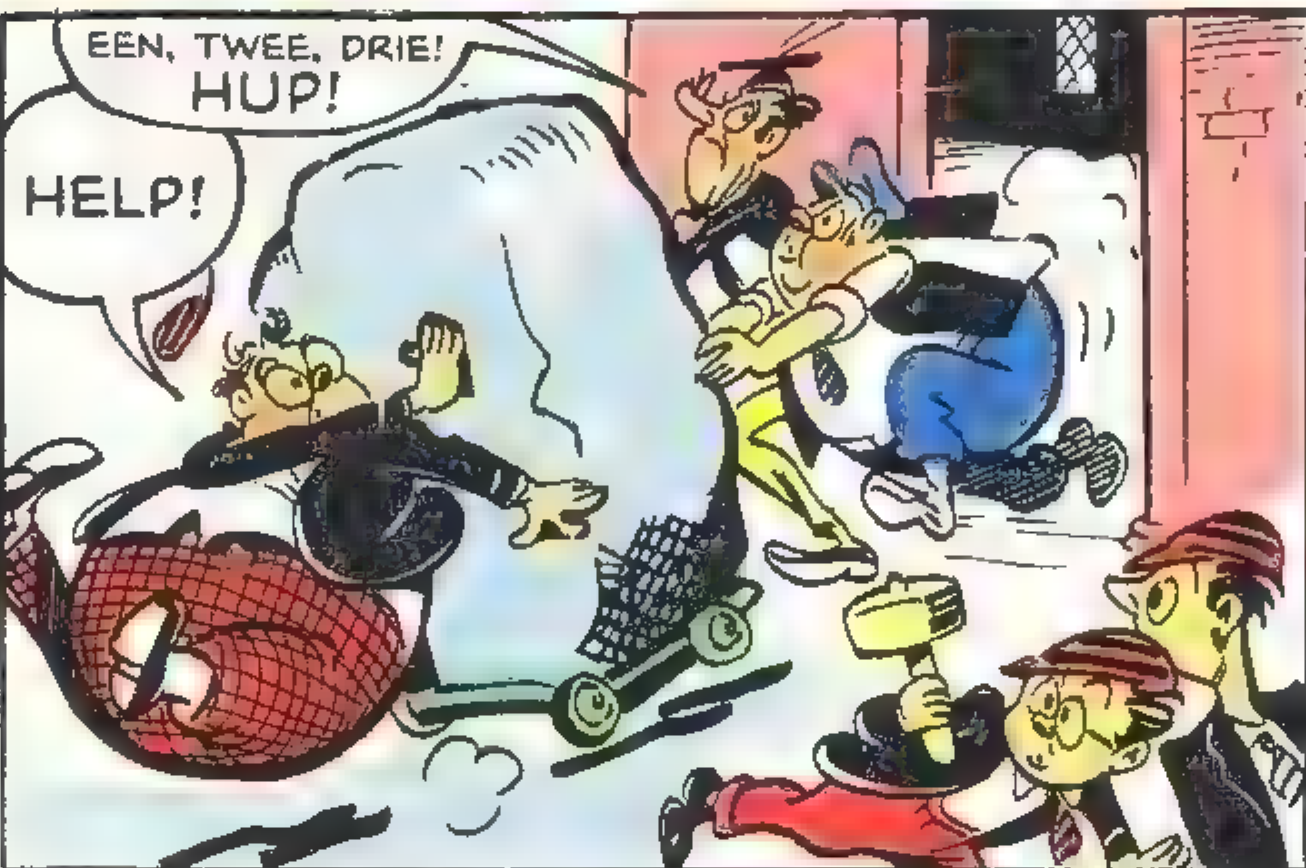

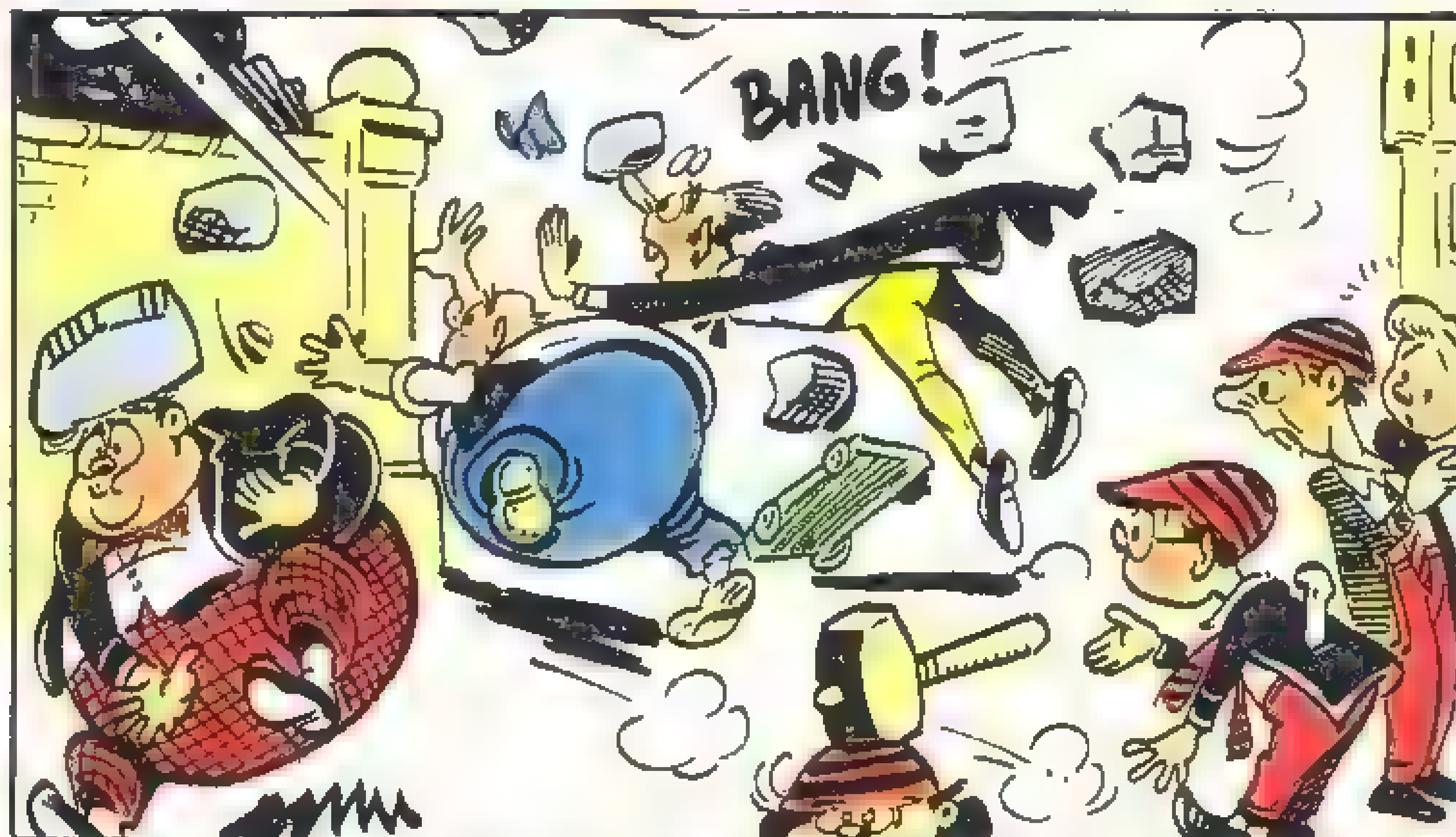

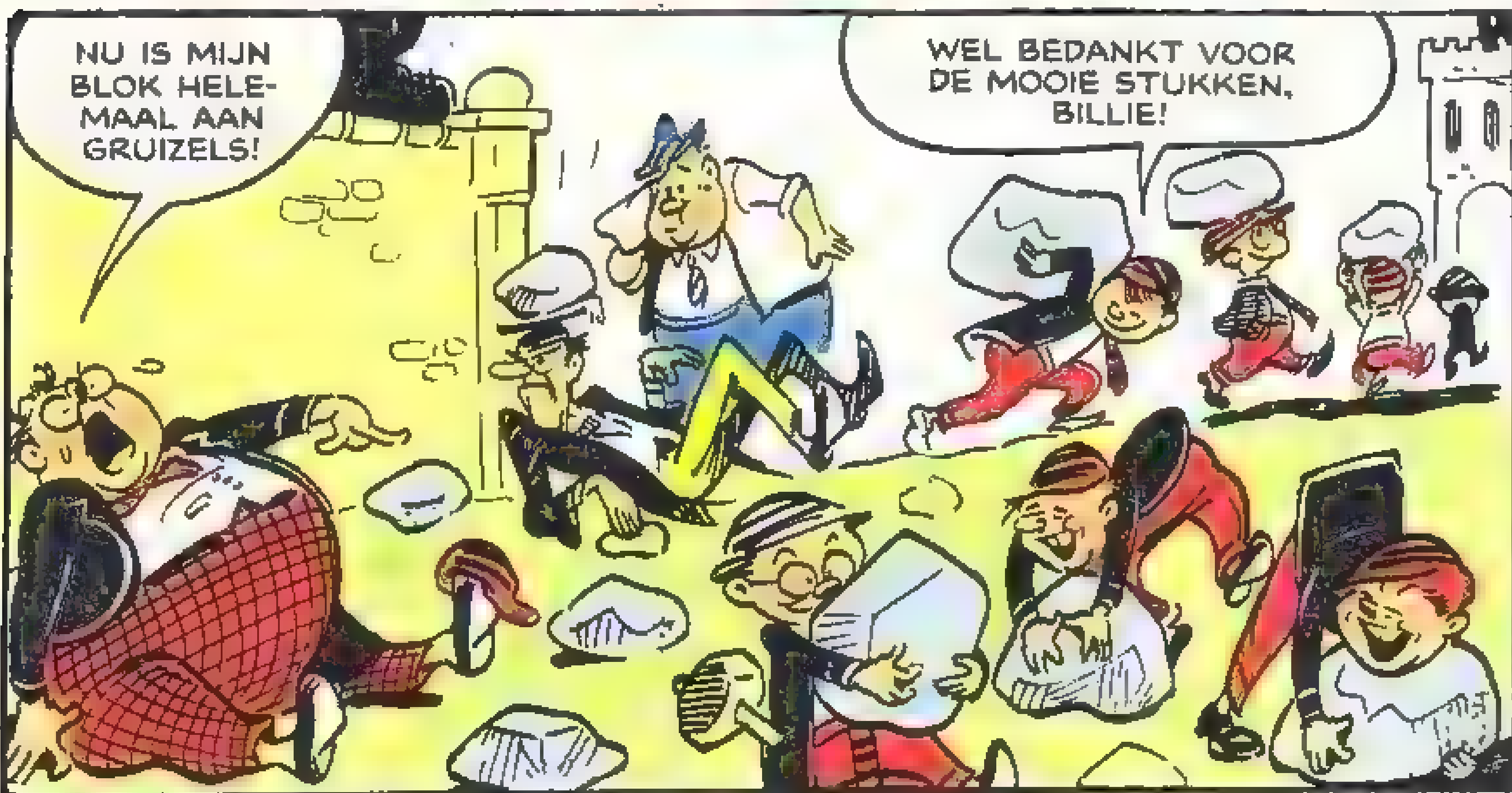

AAN DE ANDERE KANT...
HEE, ER STAAT IETS VOOR DE DEUR!

ZEG, HELP ME EENS EVEN. ER STAAT IETS VOOR DE DEUR!
JA, MENEER.

ZEG, BILLIE, WE KUNNEN NERGENS STEEN VINDEN. MOGEN WE EEN STUKJE VAN DAT BLOK HEBBEN?
NEE, DAT HEB IK NODIG!

EEN, TWEE, DRIE! HUP!
HELP!

BANG!

NU IS MIJN BLOK HELEMAAL AAN GRUIZELS!
WEL BEDANKT VOOR DE MOOIE STUKKEN, BILLIE!

DIE STEEN WAS VAN MIJ!

SCHRIJF JIJ VOOR STRAF MAAR VIJFHONDERD KEER: IK MAG DE DEUR NIET VERSPERREN!
HELP!
PATS!

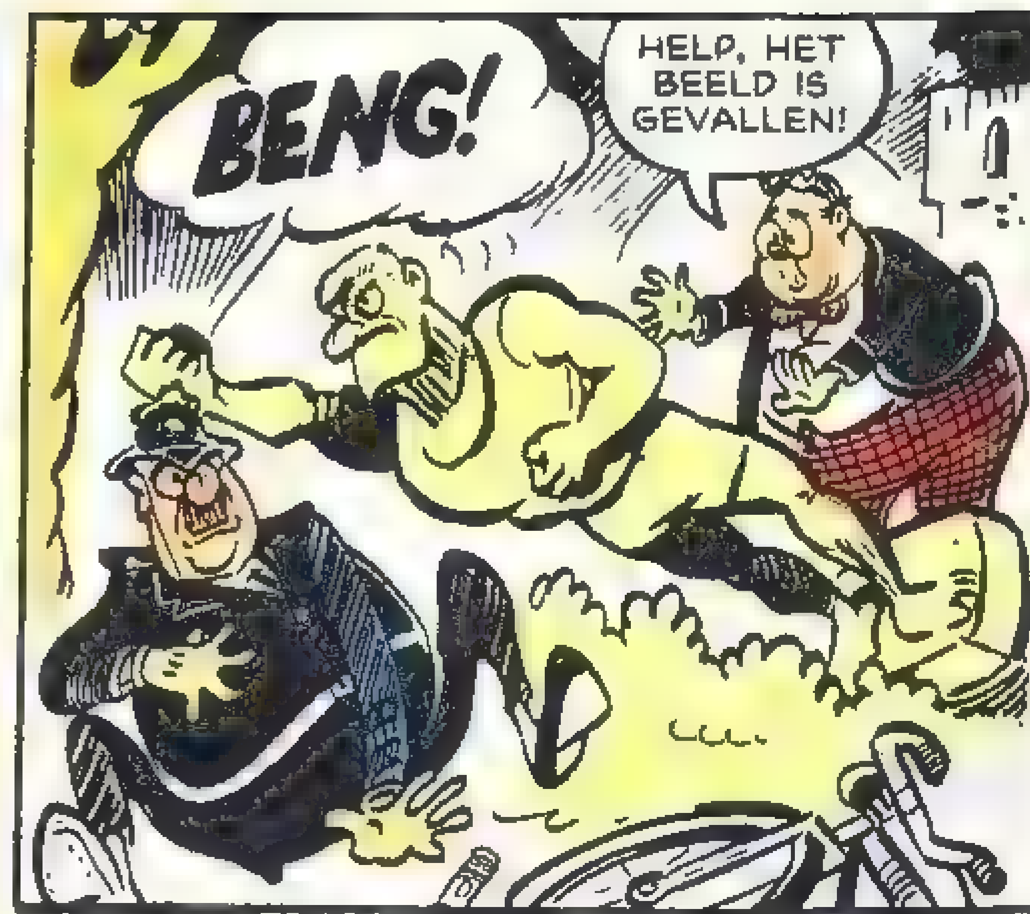

IK VIND HET GEMEEN! NU HEB IK GEEN TIJD MEER OM EEN BEELD TE MAKEN!
WIE MAAKT HET MOOISTE BEELD?
Ik mag de deur niet versperren

HÈ, HÈ, EINDELIJK KLAAR! NU MOET IK NOG GAUW EEN BEELD MAKEN!

BILLIE LIEP LANGS EEN VILLA...
WAT EEN BEELDEN! WACHT EENS, IK ZOU ER EENTJE VAN KUNNEN LENEN!
HUIZE VELDZICHT

IK WED DAT ER GEEN ENKELE JONGEN IS DIE ZO'N BEELD HEEFT! IK ZEG GEWOON DAT IK HET GEMAAKT HEB!

MAAR BILLIE HAD PECH, WANT EVEN LATER KWAM ER EEN AGENT VOORBIJ.
WAT STAAT DAAR VOOR EEN MANNE-TJESPUTTER TUS-SEN DE STRUIKEN?
LIEVE HELP!

BENG!
HELP, HET BEELD IS GEVALLEN!

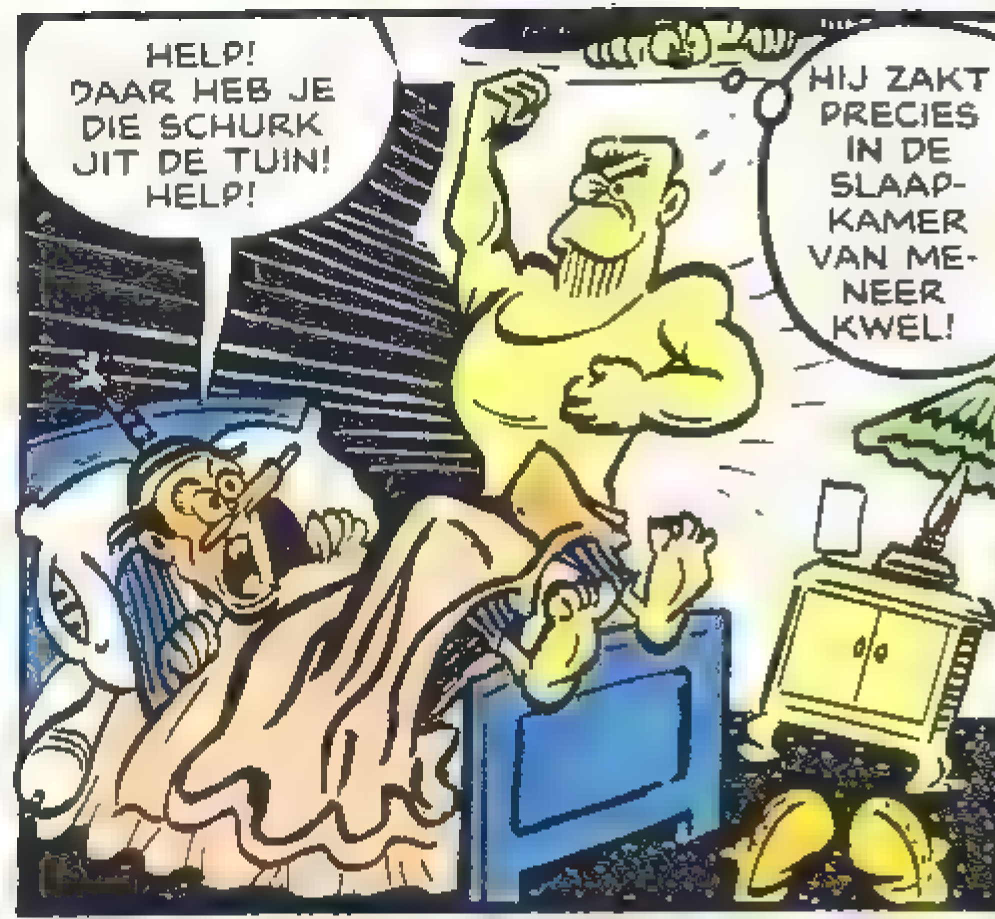

TJONGE, IK HEB IN LANGE TIJD NIET ZO'N HARDE KLAP GEKREGEN!
NU WEG WEZEN!

ZO, MIJN BEELD STAAT TUSSEN DAT VAN DE ANDEREN. IK WEET ZEKER DAT IK DE EERSTE PRIJS WIN!
JAN KERS
PIET POL
TANTE
KEES KAAS
WIM HOED
JAN SMIT
JAN KLEIN

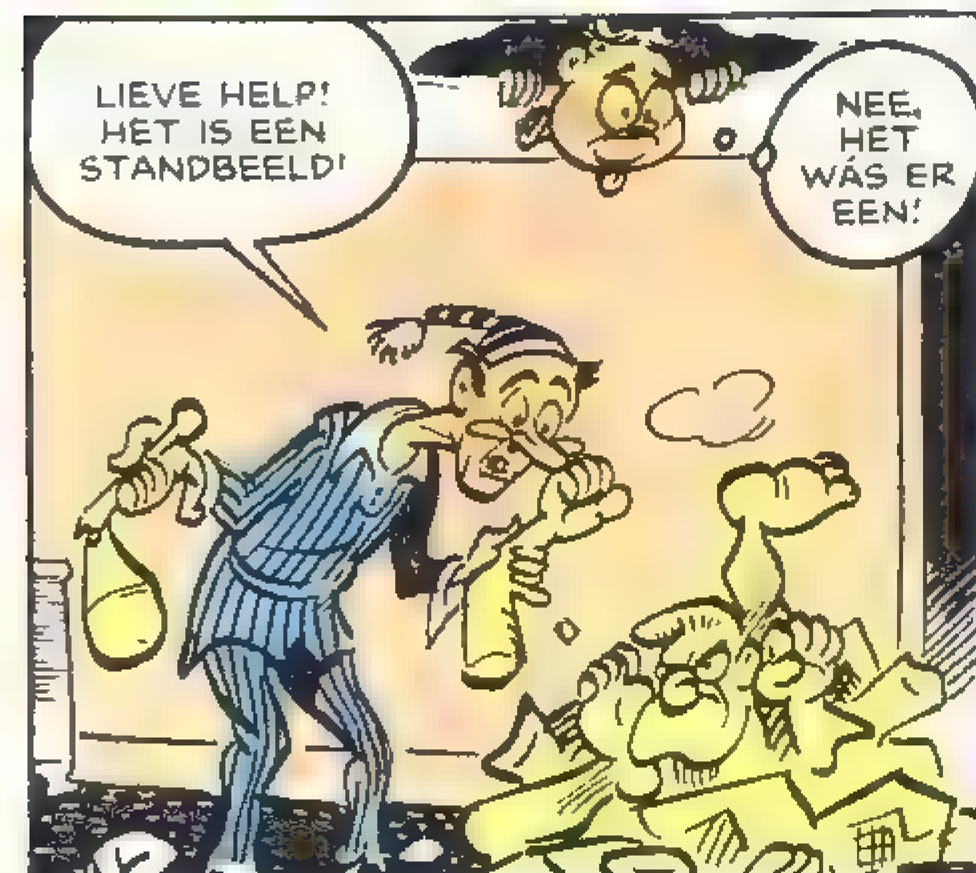

INTUSSEN WAS MENEER KWEL DOOR DE AGENT GEWEKT.
ER LOOPT EEN OF ANDERE SCHURK IN UW TUIN! U MAG WEL UITKIJKEN!
HET IS TOCH NIET WAAR, AGENT?

KRAK!
EVEN MIJN NAAM ERBIJ ZETTEN. HEE, WAT IS DAT?
BILLIE TURF

KRAK!
O, MIJN BEELD IS TE ZWAAR! HET ZAKT DOOR DE VLOER!
JAN KERS
JAN KLEIN
BILLIE TURF

HELP! DAAR HEB JE DIE SCHURK UIT DE TUIN! HELP!
HIJ ZAKT PRECIES IN DE SLAAP-KAMER VAN ME-NEER KWEL!

LELIJKE BOEF! IK BEN HEUS NIET BANG VOOR JE!

LIEVE HELP! HET IS EEN STANDBEELD!
NEE, HET WÁS ER EEN!

IK ZAL MORGEN-OCHTEND WELEENS UITZOEKEN WIE ME DAT GELEVERD HEEFT!

Zzz!
GAUW DE STUKKEN MEENEMEN EN AAN ELKAAR LIJMEN!

HANDENARBEID
HET ZIET ER NU WEL EEN BEETJE ANDERS UIT, MAAR DAT MAG HEM NIET HINDEREN!
LYM

ALS DE LIJM NU MAAR VLUG DROOGT!

HELP! IK ZIT VAST! HOE KOM IK NOU WEER LOS?

ZO, DIE BEN IK KWIJT! HELP! MIJN JAS IS GESCHEURD!
KRAK!

WAT EEN PECH! IK KRIJG HET NOOIT UIT DE VIJVER. DIE IS VEEL TE DIEP!

AL MIJN MOEITE VOOR NIETS! MIJN JAS IS GESCHEURD EN DE PRIJS GAAT MIJN NEUS VOORBIJ!

ALLES SCHEEN VERLOREN. MAAR TERWIJL BILLIE ZICH UITKLEEDDE, KREEG HIJ OPEENS EEN IDEE.
WACHT EENS! IK HEB HET!

IK MAAK TOCH NOG EEN KANSJE!
BERG-HOK
WIT-KALK

DE VOLGENDE MORGEN...
ZO, JONGENS, IK ZAL EVEN DAT BEELD ONTHULLEN EN DAN DE PRIJS UITREIKEN!
KEES KAAS
PIET POL
SNOEP
EERSTE PRIJS
JAN KERS
BILLIE TURF
JAN KLEIN

ALLE MENSEN! DAT IS EEN PRACHTIG BEELD! BILLIE HEEFT DE EERSTE PRIJS GEWONNEN! WAAR IS HIJ?
HOE KAN DAT NOU?
KEES KAAS
BOOG-SCHIETER
BILLIE TURF
JAN KLEIN
TANTE

GAAN JULLIE BILLIE EENS ROEPEN EN ZEG HEM DAT HIJ DE EERSTE PRIJS GEWONNEN HEEFT!
PETS!
EERSTE PRIJS

Een vos als jachthond

Het bosrijke Zweden herbergt nog altijd talrijke dieren die in onze streken al tot de zeldzame verschijningen gerekend worden. Er is daar dus veel meer gelegenheid tot jagen en die sport wordt er dan ook zeer druk beoefend.

Een van de meest geestdriftige jagers is waarschijnlijk wel de heer Axel Lundvall, een boer, die woont in de buurt van de stad Väteraas in Zuid-Zweden.

Een tijdje geleden maakte Lundvall een inspectietocht over zijn bezittingen. Tijdens zijn wandeling ontdekte hij een vossehol, waarin zich verscheidene van deze rovers bevonden. Als jager had Lundvall een hekel aan vossen, omdat ze het wild voor zijn neus weghaalden; als boer moest hij de dieren onschadelijk maken, omdat ze een bedreiging vormden voor zijn kippen. Hij kon het echter niet over zijn hart verkrijgen alle vossen te doden. Een van de jonge diertjes spaarde hij en nam het mee naar huis.

Lundvall bezat verscheidene jachthonden. Nu zijn honden en vossen wel familie van elkaar, maar terwijl de hond reeds eeuwenlang als huisdier wordt gehouden, is de vos nog steeds een soort vrijbuiter. Dit verschil van leefwijze schijnt de oorzaak te zijn van de bittere vijandschap tussen de dieren.

Het verwonderde boer Lundvall daarom des te meer, dat zijn jachthonden het vossejong zonder meer als speelkameraad aanvaardden. Van het begin af at Micky, zoals de aangenomen rover werd genoemd, met de jonge honden mee uit dezelfde kom en tenslotte raakte hij zelfs gewend aan gedeeltelijk vleesloos voedsel. Soms werd het hem echter te machtig. Twee keer ging hij in de omtrek op avontuur, wat aan een paar kippen het leven kostte. Maar blijkbaar was de vrijheid ook niet alles; Micky kwam al gauw weer terug.

Toen de herfst was gekomen, trok de boer er dikwijls met zijn honden op uit om te jagen. Micky bleef dan altijd huilend achter. Met dat gehuil scheen hij te kennen te willen geven, dat het hem verdriet deed zijn baas niet op jacht te mogen vergezellen. Door medelijden bewogen waagde Lundvall het tenslotte een keer om de vos als „jachthond" mee te nemen. Toen bleek, dat zijn vriendjes de honden hem netjes hadden opgevoed; Micky wist precies hoe het moest en legde zelfs tweemaal een door zijn baas aangeschoten haas keurig voor diens voeten neer. . .

Boer Lundvall heeft Micky nog steeds. Nu de vos groter begint te worden en de ingeboren sluwheid en listigheid van het roofdier zich bij hem gaan doen gelden, wordt het langzamerhand moeilijker om hem in bedwang te houden. Hij wordt rusteloos en legt vaak wat al te veel belangstelling aan de dag voor het kippenhok op de boerderij. Of dit voor zijn baas echter een reden zal zijn om het vrolijke dier, waaraan hij erg gehecht is, weg te doen, staat nog te bezien.

David Scott Daniell
met tekeningen van Herman Giesen

Olivier lijdt schipbreuk

SLOT

KORTE INHOUD: *Olivier Crow, leerling-tamboer bij het honderdelfde regiment infanterie van het Britse leger, en zijn nichtje Pollie Trott zijn na een avontuurlijke zeereis op Sicilië aangekomen. Het is juni 1806 en overal in Europa wordt gevochten tegen Napoleon. Sergeant Trott, de vader van Pollie, en soldaat Pilchard krijgen opdracht de gevangene Zucconi, die voor de krijgsraad moet verschijnen, op het schip de Zwaluw naar Gibraltar te brengen. Olivier moet hen vergezellen om voor de krijgsraad tegen Zucconi te getuigen. Pollie gaat als verstekelinge mee. Onderweg vergaat de Zwaluw. De bemanning wordt opgepikt door een Italiaans zeeroversschip, dat later wordt overmeesterd door een Engels fregat. Zucconi ontkomt met Pollie en Olivier naar het vasteland. Sergeant Trott en soldaat Pilchard gaan hen achterna. Zucconi brengt de kinderen bij een boer, maar zij ontsnappen. Ze sluipen een herberg binnen, waar ook sergeant Trott, soldaat Pilchard en twee Engelsen arriveren. De laatsten herkent Olivier als spionnen voor Frankrijk. Hij hoort dat zij aan een Franse kapitein de plannen van de Engelse legerleiding verraden. De kinderen zetten een wiel van hun koets los, waardoor deze verongelukt. In de koets bevinden zich ook sergeant Trott en soldaat Pilchard. De spionnen vluchten en de militairen vermommen zich met behulp van hun kleren en paspoorten. Een Franse kolonel brengt hen naar generaal Vallence. In de tuin van zijn hoofdkwartier ontdekken de kinderen de echte spionnen en zij vluchten alle vier. Later verschijnt Zucconi. Hij en de spionnen worden gevangengenomen en door de Franse linies naar de Engelsen gebracht. Sergeant Trott brengt generaal Stuart op de hoogte van de positie van de Fransen.*

Overal in de omgeving klonken er nu roffels en hoorngeschal. De Fransen trokken van alle kanten op, in het besef dat de overval die ze hadden beraamd, waar schijnlijk tot mislukken gedoemd was. Ze waren echter reeds tot op korte afstand genaderd en het regiment verkeerde nog steeds in groot gevaar. Met verwondering stelde Olivier vast, hoe rustig de officieren optraden, nu het er echt op aankwam.

Ter bescherming van het hoofdkwartier waren de Engelse troepen opgesteld in een grote rechthoek, die de landingsplaats volledig insloot.

Tegen de tijd dat Olivier het strand bereikte, was de terugtocht al in volle gang. Hij zag met één oogopslag dat zich zeven compagnieën om de plek hadden geschaard, waar de inscheping moest geschieden, vijf op het strand en een aan elke flank. De eerste soldaten gingen reeds weer in de boten, die zè nauwelijks een half uur vroeger hadden verlaten.

De compagnieën langs het strand stonden in slagorde geschaard met hun musketten in de aanslag. Op een gegeven ogenblik werden de eerste Franse soldaten zichtbaar. Het was een afdeling cavalerie, die zich niet al te dichtbij waagde. Wellicht hadden ze gehoopt dat ze een leger

zouden aantreffen dat in de grootste wanorde vluchtte, in plaats van een strijdmacht die op alles voorbereid was.

Even later werd de cavalerie gevolgd door twee bataljons voetvolk, die zich achter de bereden soldaten opstelden. Uit het tromgeroffel in de omgeving was duidelijk op te maken, dat ook de overige Franse bataljons op het punt stonden tot de aanval over te gaan. Afgezien daarvan heerste er aan het strand een vreemde, dreigende stilte.

Sergeant Trott en Olivier waren nog niet bij hun onderdeel aangekomen. In afwachting van eventuele orders bleven ze in de nabijheid van de kolonel.

,,Maak dat je een boot te pakken krijgt, sergeant!'' beval de kolonel opeens. ,,En neem die jongen met je mee. Jullie zijn op het ogenblik niet voor de strijd toegerust.''

,,Jawel, kolonel,'' zei sergeant Trott niet zonder teleurstelling en hij nam Olivier bij de arm en begaf zich naar de rand van het water.

Daar aangekomen zag Olivier dat Pollie al veilig en wel in een van de boten zat. De drie gevangenen, bewaakt door soldaat Pilchard, bevonden zich in hetzelfde vaartuig en sloegen angstig de gebeurtenissen op het strand gade.

,,Laten we hier maar even wachten, Olivier,'' zei sergeant Trott. ,,Ze zullen ons wel een boot aanwijzen, denk ik.''

Op hetzelfde ogenblik gingen de Fransen tot de aanval over. Langs het gehele front van de in slagorde geschaarde troepen klonk hoorngeschal, er werden op scherpe toon bevelen geschreeuwd en de cavaleristen, gevolgd door het voetvolk, zetten zich in beweging.

Het regiment scheen de aanval af te wachten.

,,Waarom schieten ze nou niet?'' schreeuwde Olivier door het kabaal heen.

,,Dat heeft geen haast,'' zei sergeant Trott deskundig. ,,De kolonel weet heus wel wat hij doet! Pas op!''

Op het allerlaatste ogenblik gaf kolonel Frinton het bevel tot vuren. Er klonk een oorverdovend salvo, direct gevolgd door een tweede. Nu bleek hoe nauwkeurig de kolonel zijn kansen had geschat. De salvo's hadden een zodanige rookontwikkeling ten gevolge, dat zijn troepen volledig aan het gezicht werden onttrokken. En toen de rook langzaam optrok, bleken de Franse cavaleristen rechtsomkeert te hebben gemaakt.

Onder luid hoongelach van het honderdelfde regiment trokken ze zich terug. Van deze tijdwinst maakte de kolonel onmiddellijk gebruik om de inscheping te voltooien. Op het ogenblik dat de tweede aanval werd ondernomen, bevonden de soldaten van het regiment zich reeds weer in de boten en begonnen de schepen op de Fransen te vuren.

Olivier, sergeant Trott en vaandrig Boscowen kwamen in dezelfde boot terecht. Pas toen ze een flink eind uit de kust waren, viel het hun op hoe gehavend de anders altijd zo keurige uniform van Boscowen was. De vaandrig was van top tot teen met kruitdamp besmeurd, er zat een lange scheur in zijn jas en zijn sjako vertoonde behalve de nodige deuken een kogelgat. Van zijn manchetten was ook al niet veel meer over en de ene zat vol bloed.

,,U bent toch niet gewond, vaandrig?'' vroeg sergeant Trott.

,,Niets te betekenen. Alleen maar een schampschot. De compagnie van kapitein Fairlof heeft zich goed gehouden, vindt u ook niet?''

,,Geweldig, vaandrig! En als ik het zeggen mag, u heeft zich meer dan dapper gedragen. Ik heb met eigen ogen gezien dat u in het heetst van het gevecht nog een paar gewonden in veiligheid heeft gebracht. Me dunkt dat u daarmee weer heel wat hebt goedgemaakt. Na die geschiedenis met die ontsnapte gevangene, bedoel ik.''

Vaandrig Boscowen bloosde, zo groot als hij was.

,,Dat hoor ik met plezier, sergeant,''

Tegen de tijd dat Olivier het strand bereikte was de terugtocht al in volle gang.

„Die dikke," zei hij toen langzaam, „is niemand minder dan de grote Zucconi!"

zei hij. „Ik was er anders echt niet op uit om een wit voetje te halen, hoor! Maar wie weet, bij het onderzoek over Zucconi's ontsnapping kan het me misschien nog wel van pas komen. Ik zit er nog altijd over in, hoe dat zal aflopen. Als de kolonel er nu ook maar geen moeilijkheden mee krijgt. . ."

„Neem me niet kwalijk, vaandrig," kwam Olivier tussenbeide. „Ziet u de vijfde boot daar, in de derde rij?"

„De vijfde boot in de derde rij?" herhaalde vaandrig Boscowen, terwijl hij met de hand boven de ogen over het water keek. „Ja. Wat zou dat?"

„Kijkt u maar eens goed. Ziet u daar in het midden die drie mannen zitten, twee magere en een dikke?"

„Ja, ik zie ze. Wie zijn dat?"

Olivier wachtte even om zijn verrassing des te groter te maken.

„Die dikke," zei hij toen langzaam, „is niemand minder dan de grote Zucconi!"

„Zucconi??"

Vaandrig Boscowen richtte zich zo plotseling op dat hij bijna over de rand van de boot tuimelde.

„Zucconi, zeg je? Ja, je hebt gelijk!"

„Met al dat geschiet had ik nog geen tijd om het u te vertellen, vaandrig," zei Olivier bescheiden. „Maar we hebben hem gelukkig weer te pakken gekregen."

Vaandrig Boscowen voerde een ware vreugdedans uit, op gevaar af dat het ranke bootje zou kapseizen.

„Geef me je hand, tamboer Crow!" riep hij met vuurrood gezicht uit. „Dat noem ik nog eens mannenwerk! Wat zegt u ervan, sergeant? Hoe hebben jullie dat klaargespeeld? Wat een geluk! Nu kan ik de kolonel tenminste weer onder de ogen komen! Bedankt, Olivier! Is het niet geweldig, sergeant?"

„Ja," zei sergeant Trott lachend, „dat kan ik niet tegenspreken, vaandrig! Olivier heeft zich voorbeeldig gedragen."

Als Olivier een poes was geweest, zou hij vast aan het spinnen geslagen zijn. Nu kroop hij stralend van trots in het uiterste hoekje van de voorplecht om te genieten van de aanblik van de vloot, die langzaam maar zeker de kust van Sicilië naderde.

De volgende dag zat Pollie onder haar oude olijfboom kleren te verstellen alsof ze nooit iets anders had gedaan. Beëlzebub, het aapje, was op een van de takken geklauterd en zat in het zonnetje te soezen. Sergeant Trott rookte op zijn gemak een pijp in afwachting van de komst van Olivier, die bij vaandrig Boscowen was ontboden om nog het een en ander te vertellen over de arrestatie van Zucconi.

„Zo," zei de sergeant, „dus de kolonel is erg aardig tegen je geweest?"

„Nou en of," antwoordde Pollie. „Hij zei dat u trots op me mag zijn, vader."

„Ben ik ook, hoor!" zei sergeant Trott. „Op voorwaarde dat je je niet vaker vermomt dan strikt noodzakelijk is."

Pollie lachte.

„En ook op voorwaarde dat u morgen met me naar de stad gaat," zei ze, „om die nieuwe jurk te kopen die de kolonel me beloofd heeft. Het is een geschenk van het hele regiment en u kunt er dus echt niet onderuit!"

„Afgesproken," zei sergeant Trott. „Maar wacht, daar hebben we Olivier ook weer."

„Olivier, viel het nogal mee?" riep Pollie haar neef al uit de verte toe.

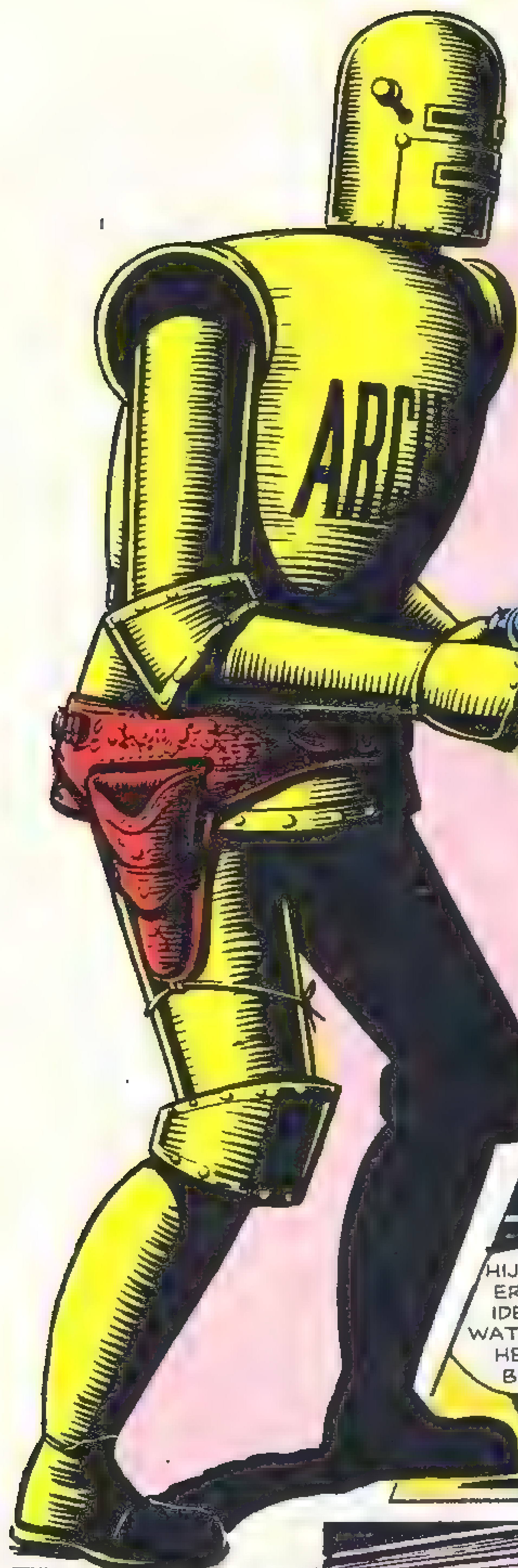
„Of het meeviel?" zei hij stralend. „Dat zal ik je gauw vertellen. Morgen krijg ik een gloednieuwe uniform. Wat een geluk, hè, oom, dat alles zo goed op zijn pootjes is terechtgekomen!"

„Hartelijk gefeliciteerd, jongen," zei sergeant Trott, terwijl hij zijn neef krachtig de hand schudde. „Tja, het is buitengewoon goed afgelopen. Ik zei daarnet al tegen Pollie: het is net of we jaren zijn weggeweest. Wát een avonturen!"

EINDE

De man van staal

TED, KEN EN ARCHIE WAREN IN EEN AFGELEGEN DEEL VAN NIEUW-MEXICO. EEN GROEP BANDIETEN OVERVIEL EEN POSTKOETS EN DE DRIE VRIENDEN KREGEN DAARVAN DE SCHULD. SHERIFF HANSON BETRAPTE HEN BIJ EEN POGING OM UIT HUN CEL TE ONTSNAPPEN

TOEN DE SHERIFF ZIJN REVOLVER GREEP, DRUKTE TED OP EEN KNOP VAN ZIJN ZENDER, WAARDOOR ARCHIE MAGNETISCH WERD.

PAK ZIJN REVOLVER AF, ARCHIE. ALS HIJ SCHIET ALARMEERT HIJ DE HELE STAD!

VLUG! DAT RISICO KUNNEN WE NIET NEMEN!

ARCHIE TROK DE REVOLVER NAAR ZICH TOE. DE SHERIFF VIEL VOOROVER TEGEN DE TRALIES VAN DE CEL.

NEEM ME NIET KWALIJK, SHERIFF. IK WEET ZO GAUW GEEN ANDERE OPLOSSING.

HIJ HEEFT ER GEEN IDEE VAN WAT ER MET HEM GEBEURT

TERWIJL DE SHERIFF BEWUSTELOOS BLEEF LIGGEN, FORCEERDE ARCHIE DE TRALIES

KIJK EENS AAN! ARCHIE STAAT VOOR NIETS!

SPOT ER MAAR NIET MEE. NU ZAL IEDEREEN ZÉKER DENKEN DAT WE SCHULDIG ZIJN.

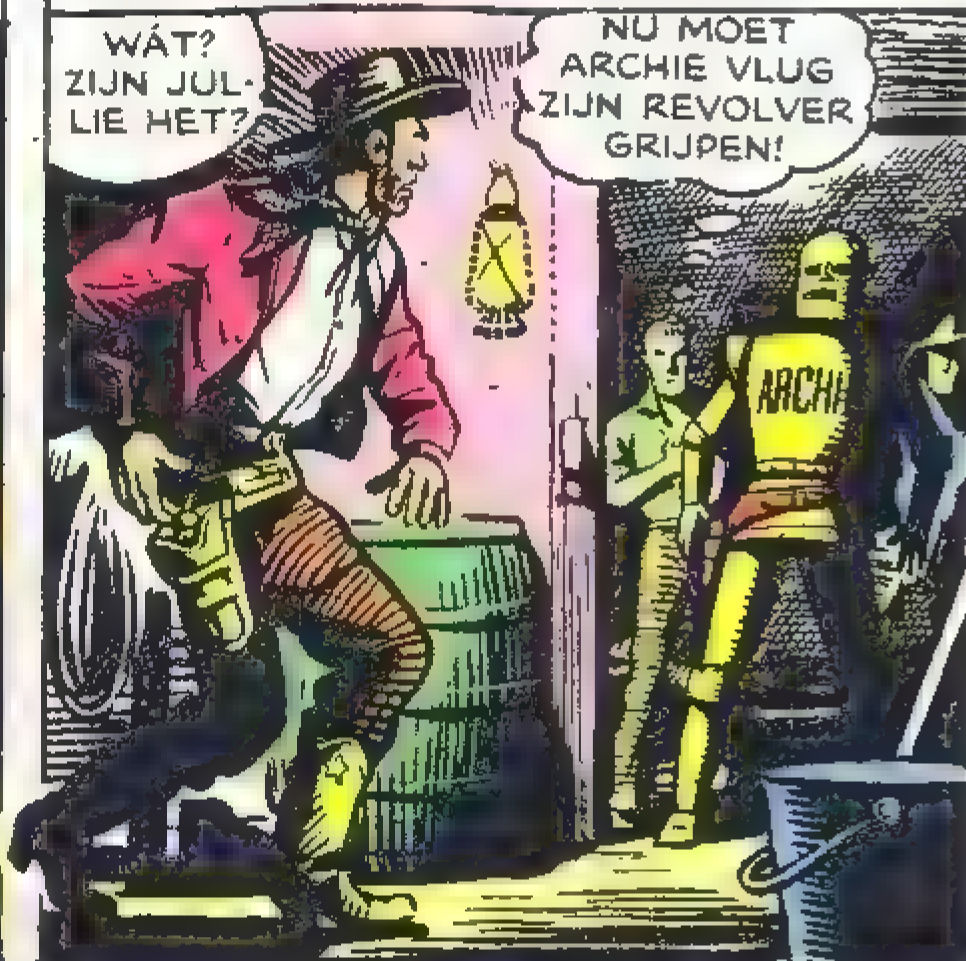
KEN ZETTE DE BEWUSTELOZE SHERIFF IN EEN STOEL EN BEGON HEM TE BINDEN.

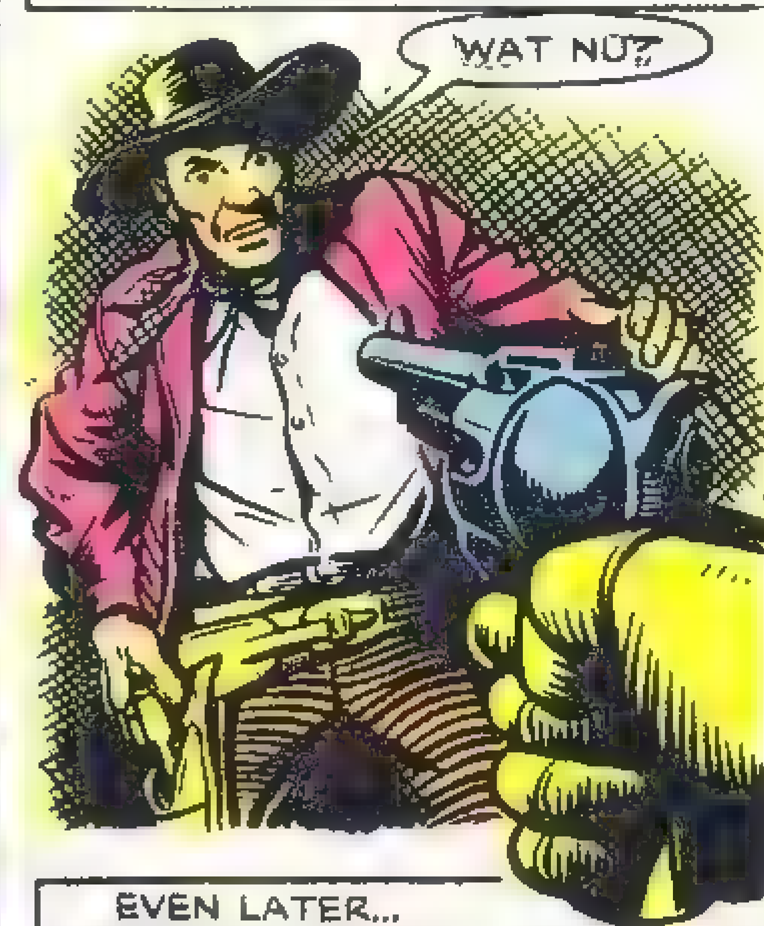
DOE VLUG DIE HOLSTER OM, ARCHIE. ZE DENKEN HIER DAT JE EEN MENS BENT, DAAROM ZULLEN WE JE OOK EEN BEETJE ALS EEN MENS UITRUSTEN.

DE SHERIFF WAS BIJGEKOMEN EN VIA ARCHIE SPRAK TED HEM TOE.

WE GAAN NU WEG OM ONZE ONSCHULD TE BEWIJZEN. WE ZULLEN DE BANDIETEN OPSPOREN EN TOT EEN BEKENTENIS DWINGEN PROBEER NIET ONS TE VOLGEN, SHERIFF!

HET WAS DOODSTIL IN LAS PIEDRAS TOEN DE DRIE VRIENDEN DOOR DE STRATEN SLOPEN.
WE MOETEN ERGENS PAARDEN EN EEN WAGEN ZIEN TE KRIJGEN, WANT IK WIL TERUG NAAR DE PLAATS VAN DE OVERVAL.
IK ZAL BLIJ ZIJN ALS WE EENMAAL BUITEN DE STAD ZIJN!

ZE GINGEN EEN SCHUUR BINNEN. METEEN KWAM ER IEMAND TE VOORSCHIJN.
WÀT? ZIJN JULLIE HET?
NU MOET ARCHIE VLUG ZIJN REVOLVER GRIJPEN!

IN EEN WIP HAD ARCHIE HET WAPEN IN ZIJN HAND.
WAT NU?

NIET SCHIETEN! IK ZAL JULLIE NIET VERRADEN, DAT ZWEER IK!

DE STALKNECHT BOOD GEEN TEGENSTAND. INTUSSEN HAD ARCHIE EEN WAGEN ONTDEKT.
WE ZULLEN ALLES ZO GAUW MOGELIJK TERUGBRENGEN.
ALS ZE ONS TENMINSTE NIET WEER TE PAKKEN KRIJGEN!

EVEN LATER...
WE GAAN EERST DE TRAPAUTO HALEN; DAARNA ZULLEN WE KIJKEN OF ER SPOREN TE VINDEN ZIJN.

IN VOLLE VAART REED DE WAGEN NAAR DE PLAATS WAAR DE OVERVAL OP DE POSTKOETS HAD PLAATSGEVONDEN.
SNELLER, ARCHIE, SNELLER!
IK GELOOF DAT WE AL IN DE BUURT KOMEN.

IN LAS PIEDRAS HAD IEMAND SHERIFF HANSON BEVRIJD.

WAT IS ER GEBEURD? IS ER IETS ONTPLOFT?
DE IJZEREN MAN EN ZIJN VRIENDEN ZIJN ONTSNAPT! WE MOETEN DE ACHTERVOLGING INZETTEN!

INTUSSEN WAREN TED, KEN EN ARCHIE OP DE BEWUSTE PLEK AANGEKOMEN.
KOM MEE, DAN GAAN WE KIJKEN OF WE ERGENS SPOREN VAN DE BANDIETEN KUNNEN VINDEN.

HET ENIGE DAT ZE VONDEN WAREN VOETSPOREN EN DAAR HADDEN ZE NIET VEEL AAN.
MISSCHIEN HEEFT EEN VAN HEN WEL IETS VERLOREN. ALLES KAN EEN AANWIJZING ZIJN
WE VERKNOEIEN ONZE TIJD! WE KUNNEN ER BETER VANDOOR GAAN!

HEEL IN DE VERTE KLONK INTUSSEN HOEFGETRAPPEL. DE SHERIFF EN ZIJN MANNEN HADDEN DE ACHTERVOLGING INGEZET.
ALS WE DIE KARRESPOREN VOLGEN, VINDEN WE HEN VANZELF!

De indringer

door Henk Bouwman

De vier jongens stonden naast elkaar op de weg en keken de vrachtauto na, die in een wolk van stof verdween. Toen hij uit het gezicht was, draaide Goof zich om en zei: „Nou, daar zitten we dan, hè? Midden in de rimboe en van alle goeie mensen verlaten."

„Zeg, doe niet zo dramatisch," zei Joost. „Je praat net als een veroordeelde die verbannen is naar een onbewoond eiland en afscheid heeft genomen van de beschaving."

Goof begon te lachen. „Nee, het was maar een grapje, hoor. Ik vind het veel te leuk dat we hier een paar dagen aan ons lot zijn overgelaten. Ik heb zin om een heleboel te doen." Hij wreef zich in de handen en liep in de richting van het schuurtje tussen de bomen. De anderen volgden hem en Evert zei: „Nou, we hoeven ons niet te vervelen. We zullen onze handen vol hebben om de boel hier weer een beetje op orde te brengen. Het lijkt me het beste dat we meteen maar aan de slag gaan, dan kunnen ze straks niet over ons klagen."

De vier jongens waren door de buurtvereniging van hun wijk afgevaardigd om het zomerkamp, dat speciaal bestemd was om de kinderen uit hun buurt een gezonde vakantie te bezorgen, op orde te brengen. Het was nog voorjaar, maar als aanstonds de zomer zijn intrede deed, zouden de eerste gasten van het kamp verschijnen. Het was de gewoonte dat er elk jaar om deze tijd een groep leden naar het terrein ging om alles schoon te maken en zo nodig reparaties te verrichten. Dit jaar waren de vier vrienden daarvoor aangewezen. Het kamp was in de eerste plaats bedoeld als een terrein voor tenten, maar omdat de allerkleinsten moeilijk in een tent konden slapen, waren er ook vaste gebouwtjes, een soort loodsen, die elk aan ongeveer tien kinderen onderdak boden. Omdat de wijk door nieuwbouw het laatste jaar nogal was uitgebreid en er dus steeds meer kinderen voor het zomerkamp in aanmerking kwamen, had het bestuur van de vereniging er dit jaar twee schuurtjes bij laten bouwen, zodat er voldoende slaapplaats zou zijn voor de jongste deelnemers. De twee nieuwe schuurtjes waren in maart geplaatst. Het was de bedoeling dat de jongens de gebouwtjes goed schoonmaakten, hier en daar een kwastje verf aanbrachten en verder alles deden wat nodig was om ze bewoonbaar te maken. Goof, die zeventien was, evenals Joost, had de leiding van het groepje en de jongens hadden er zich al wekenlang op verheugd dit karweitje te mogen opknappen. Ze waren op woensdagmiddag gebracht met de vrachtauto van Goofs vader en zouden vrijdagmorgen weer worden gehaald. Het was de afspraak dat ze de nachten in een van de schuurtjes zouden doorbrengen en omdat het om deze tijd van het jaar nog weleens fris kon zijn, hadden ze ieder een slaapzak meegenomen.

Het kampeerterrein lag midden in de bossen en toch tamelijk dicht bij de stad. De verbinding met de buitenwereld werd gevormd door een smalle zandweg, die een kilometer verder op de grote rijksweg uitkwam. Ondanks de afgelegen plek was het kamp van niemand afhankelijk. Het had een eigen installatie voor licht en water en in een van de gebouwtjes was een telefoon.

Die avond zaten de jongens bij elkaar voor de ingang van een van de schuurtjes. Evert, die een verwoed mandolinespeler was en zijn instrument overal meenam, had een poosje gespeeld en ze hadden wat gezongen, maar nu luisterden ze stil naar de geluiden van het bos, dat door de opkomende maan werd beschenen. Het was een zoele avond en in de lucht hing een geur van bloemen. Insekten scharrelden door het gras en zo nu en dan wipte een konijn of een eekhoorn vlak langs hen heen.

„Wat een stilte, hè?" zei Goof. „Je kunt je niet voorstellen dat er zo dicht bij de stad nog zulke plekjes bestaan."

„Ja," vond Joost, „de buurtvereniging heeft een heel goeie keus gehad. Ik wed dat het hier een van de mooiste plekjes van de hele streek is."

Er sprong weer een konijn voorbij en Evert vroeg: „Zou er hier nou veel wild zitten?"

„Nou, reken maar," zei Goof. „Er mag hier niet gejaagd worden, omdat de graaf, aan wie deze bossen behoren, dat niet hebben wil. Natuurlijk heeft het wild dat in de gaten. Bovendien komen er de grootste helft van het jaar geen mensen en. . ."

„Ja, maar nou vergeet je dat er ook nog stropers bestaan, die het juist op dit soort bossen begrepen hebben," bracht Evert naar voren.

„Och," zei Goof, „ik geloof niet dat hier veel stropers komen. Het is hier zo afgelegen. Ofschoon. . ." Hij zweeg even en vervolgde toen: „Ja, ik weet wat je wilt zeggen. Toen we hier vanmiddag kwamen, lag er nogal wat zand in de schuurtjes en er stonden moddersporen. Dat kan

er natuurlijk op wijzen dat er van de winter weleens iemand is geweest."

„Als je het mij vraagt," zei Evert, „zijn die sporen veel te vers om van de winter gemaakt te zijn. Nee, die zijn niet ouder dan hoogstens een paar dagen."

„Nou ja," zei Goof, „wie hier dan ook geweest is, terugkomen zal ie wel niet nu wij hier zijn. Stropers zijn over het algemeen bang aangelegd." Hij keek op zijn horloge en zei: „Nou, lui, ik weet niet wat jullie doen, maar ik ga naar bed."

Ze gingen naar binnen, kleedden zich uit en kropen in hun slaapzak. Door een van de ramen viel een streep maanlicht naar binnen en buiten klonk het zachte ruisen van de dennen. Ze sliepen vrijwel onmiddellijk in en lange tijd heerste er in de loods de diepste stilte. Om ongeveer middernacht werd Evert wakker. Hij tastte in het donker naar zijn horloge, maar kon het niet vinden. Toen zijn ogen enigszins aan de duisternis gewend waren, zag hij in de andere hoek van de schuur een donkere gestalte, die zich langzaam in zijn richting bewoog. Even lag Evert zwijgend naar de gestalte te kijken, terwijl hij zijn hart voelde bonzen, maar toen zag hij dat het Goof was. „Zoek je iets, Goof?" vroeg hij zacht.

Even bleef het stil, toen antwoordde Goof: „Ik kon niet slapen. Ik ben even water wezen drinken. Ga maar gauw slapen."

„Hoe laat is het?"

„Kwart over twaalf."

Evert zag dat de gestalte zich naar een van de ramen bewoog. Toen was hij opeens verdwenen. Evert voelde dat zijn ogen zwaar waren van de slaap. Hij draaide zich om en even later was hij weer onder zeil.

De volgende morgen om half acht werden ze wakker van de stem van Goof, die riep: „Opstaan. Het is hoog tijd. Kom eruit, luilakken." Evert knipperde met zijn ogen en keek verbaasd om zich heen. Toen herinnerde hij zich dat hij in het schuurtje in het vakantiekamp was. In een wip was hij overeind en volgde de anderen naar het kleine hokje achter de schuur, dat als waslokaal diende. Goof maakte intussen het ontbijt klaar en even later genoten ze zwijgend van de boterhammen en de hete koffie. Na een tijdje zei Evert: „Ik kan niet anders zeggen dan dat ik je bewonder, Goof."

„Hoezo?"

„Nou, je was vanmorgen een stuk voor ons op, want toen ik mijn ogen opendeed, liep jij kant en klaar rond."

„Ik hou van vroeg opstaan," zei Goof.

„Nou, ik vind het een prestatie, vooral omdat je vannacht zei dat je niet slapen kon."

„Wat vertel je me nou?"

„Nou, om kwart over twaalf vannacht vroeg ik wat je aan het uitspoken was en toen zei je dat je niet slapen kon en dat je. . ."

„Zeg, maak dat een ander wijs. Ik weet zeker dat ik van gisteravond tien uur af aan één ruk door geslapen heb."

„Nou, dan lijd je zeker aan slaapwandelen."

„Zeg," kwam Joost tussenbeide, „jij zegt dat je Goof vannacht heb zien lopen, maar weet je zeker dat het Goof was?"

„Ben jíj dan misschien aan de wandel geweest?"

„Nee, ik niet. Ik heb geslapen als een os, maar. . . eh. . . heb je gezién dat het Goof was?"

Evert begon nu het hele voorval haarfijn te vertellen. Hij legde uit dat hij enkel een gestalte had gezien, maar dat die de stem van Goof had. De anderen luisterden aandachtig, maar Goof bleef bij zijn bewering dat hij niet wakker geweest was, en Joost en Michiel waren zich al evenmin ergens van bewust. Het gesprek kwam op iets anders en ze zouden de hele zaak misschien vergeten zijn, als niet Joost, toen hij na het eten opstond, had uitgeroepen: „Hee, hoe komt al dat zand hier op de vloer?"

De anderen waren in een paar tellen bij hem. En inderdaad. . . Op de vloer van de schuur lag zand. Ze hadden de avond tevoren het hele gebouwtje grondig uitgeveegd, dus het kon haast niet dat dit over het hoofd gezien was. Het zand vormde een soort spoor, dat bij de deur begon en kriskras door het vertrek liep. De jongens keken elkaar verbaasd aan. „Zou er dan weer. . ." begon Evert, maar Joost zei: „Was de deur vannacht eigenlijk op slot, Goof?"

Goof schudde zijn hoofd. „Nee, ik heb er nog wel even over gedacht om hem te sluiten, maar ik vond het niet nodig."

„Dus dan kunnen we wel aannemen dat er vannacht iemand hier in de schuur geweest is, hè?" vroeg Joost.

„Ja," zei Goof, „alles wijst er wel op, zou je zo zeggen."

„Ik heb die iemand gezien, maar hoe kan het nou dat ik duidelijk de stem van Goof gehoord heb?" vroeg Evert.

„O," zei Michiel, „dat kan heel goed. Je was natuurlijk maar half wakker. Ik wed dat je direct daarna weer in slaap gevallen ben. Je kunt best door die vent bij de neus genomen zijn zonder dat je het zelf in de gaten had."

Ze bleven er nog lang over doorpraten en kwamen alle vier tot de conclusie dat ze die nacht bezoek hadden gehad van een geheimzinnig iemand. Direct deed zich nu de vraag voor: met welke bedoeling was de indringer gekomen? Goof veronderstelde dat hij het op de spullen van de jongens gemunt had, maar de anderen waren het niet met hem eens.

Op de drempel verscheen een lange man, die een zak over zijn schouder droeg.

Joost zei: „Als hij iets van ons wilde stelen, heeft hij alle gelegenheid gehad om dat te doen, maar we missen niets, is het wel? Nee, volgens mij had hij heel andere bedoelingen. Je moet goed in de gaten houden, dat het hier ook vol zand lag toen we gisteren aankwamen. Als ik me niet vergis is degene die die sporen achtergelaten heeft ook vannacht hier geweest. Wie weet is deze schuur van de winter wel door een of andere bende gebruikt om. . ."

„Laat je fantasie nou alsjeblieft niet te hard werken," zei Goof. „Bendes en zo komen in boeken voor. Wat je hier kunt verwachten is op zijn hoogst een of andere stroper. Het zou natuurlijk kunnen zijn dat zo'n soort kerel de schuur als nachtverblijf gebruikt heeft."

„Of als opslagplaats," opperde Evert.

„Ik bedoel dat hij hier zijn buit zolang heeft ondergebracht en die nu komt halen."

„Als dat zo was," zei Goof, „hadden we dode hazen of konijnen of zo iets moeten vinden. Dat zijn geen dingen die je in een spleet of zo verstopt; daarvoor zijn ze veel te groot."

„En toch is het misschien wel goed als we de schuur eens goed afzoeken," stelde Evert voor. „Wie weet wat er te voorschijn komt."

Het voorstel van Evert werd aangenomen. Met zijn vieren zochten ze de hele schuur af, waarbij geen hoekje of gaatje over het hoofd werd gezien, maar het resultaat was maar povertjes. Afgezien van een gekreukte papieren toeter, een paar verroeste sleutels en twee lekke voetballen — waarschijnlijk overblijfselen van het vorige zomerkamp — was er niets te vinden. Toen ze met de zoekpartij klaar waren, liep het al tegen negenen. „Kom," zei Goof, „we moeten aan het werk, lui. We zijn nu eenmaal hier om wat uit te voeren en dat bestaat niet in het opsporen van een denkbeeldige schat. Ik stel voor. . ." Hij begon het werk te verdelen en een kwartier later waren ze allemaal aan de slag en was het voorval van die nacht voor even vergeten.

Maar toch hadden ze het niet helemaal uit hun hoofd gezet, want toen ze 's avonds weer bij elkaar zaten, zei Evert: „Zeg, nog even over dat geval van de afgelopen nacht. Hebben jullie er al eens aan gedacht dat die vent vannacht best terug zou kunnen komen?"

Dat hadden ze niet en het denkbeeld was niet erg prettig. Goof overwoog of het niet beter was de politie van de stad op te bellen, maar de anderen wilden daar niets van weten. „We zijn geen papkinderen," zei Joost verontwaardigd. „Zulke zaakjes lossen we zelf wel op." En hij kwam meteen met een plan. „Ik stel voor dat we vannacht om beurten de wacht houden," zei hij. „Als die vent dan komt. . ."

„. . .en jij staat toevallig op wacht," zei Michiel, „dan denk je dat ik het ben of Goof, net als Evert."

„Hoe laat was het ook al weer toen jij die gestalte zag, Evert?" vroeg Goof.

„Ongeveer kwart over twaalf."

„Goed, dan weet ik iets beters. We gaan op de gewone tijd naar bed en ik zal mijn wekker op half twaalf zetten. Dan maak ik jullie wakker en we houden met zijn allen de wacht. . ."

„Ja, en als die vent dan binnenkomt," zei Joost, die avontuur rook, „dan springen we met zijn vieren boven op hem. Kan ie niets meer beginnen." Na nog wat heen en weer praten werd dit voorstel aangenomen. Ze kropen om half tien in hun slaapzak en Goof zette zijn kleine reiswekker op half twaalf. „Waarom denk je eigenlijk dat hij weer precies op dezelfde tijd zal komen als gisteren?" wilde Joost weten.

„Nou," legde Goof uit, „dat is vrij logisch. Deze man, aangenomen tenminste dat het een man is, want we hebben hem nog nooit gezien, moet ergens vandaan komen, waarschijnlijk uit de stad. Hij gaat natuurlijk niet op weg voor het donker is en iedereen in huis is. Voor hij dan hier is, is het zeker half twaalf."

Ze bleven nog wat liggen praten in het donker, maar na een goed half uur heerste er toch weer volkomen stilte in de schuur.

Toen om precies half twaalf de wekker van Goof met een luid gerinkel afliep, waren ze alle vier klaarwakker en kwamen vliegensvlug overeind. Maar Goof beval hen weer te gaan liggen. „Alleen als we allemaal net doen of we slapen, hebben we kans van slagen," zei hij.

Naarmate de tijd verstreek werd de spanning in de schuur geladener.

Het werd twaalf uur zonder dat er iets was gebeurd. De maan was opgekomen en verlichtte nu de schuur. Buiten was het doodstil. Terwijl ze zo lagen te wachten, piekerde Goof zich suf of hij toch niet beter de politie had kunnen waarschuwen. Tenslotte had hij de verantwoordelijkheid over de jongens, van wie Evert en Michiel pas zestien waren. Als er iets zou gebeuren. . . Hij keek op zijn wekker en zag dat het al bijna half een was. Wellicht was alle drukte voor niets geweest en kwam de bewuste indringer helemaal niet opdagen. Op dat ogenblik hoorde hij een vreemd geluid. De anderen hadden het ook gehoord, want er was een lichte beweging merkbaar. Gelukkig hielden ze hun mond. Goof luisterde gespannen, maar kwam al gauw tot de conclusie dat het niet in hun schuur was en ook niet ook niet buiten aan de deur. Even bleef het stil, toen volgde er opeens zo'n luide bons, dat de jongens van schrik overeind kwamen. Het geluid kwam uit een van de andere schuurtjes. Goof had zich op zijn knieën overeind gewerkt en loerde voorzichtig door het raam. In het door de maan verlichte bos kon hij echter niets verdachts opmerken. Toen hij zich omdraaide zag hij dat de anderen achter hem stonden.

„Het komt uit de schuur hiernaast, een van de nieuwe," zei Joost. „Ik weet wat we moeten doen. We sluipen naar de deur van die schuur en als die vent binnen is, zit hij als een muis in de val."

Weer hoorden ze een zwaar geluid en toen Goof zacht de deur opendeed en naar buiten stapte, kwamen ze hem op een draf achterna. Door het heldere maanlicht leek het buiten wel dag. Ze liepen achter elkaar aan naar de deur van de tweede schuur en bukten zich zo diep mogelijk. Toen ze de deur bereikt hadden, pakte Goof de klink beet, wachtte een ogenblik en wierp dan de deur wijd open. Tegelijkertijd knipte hij het licht aan. Het vertrek lag leeg en verlaten voor hen. Een ogenblik stonden de jongens naar binnen te staren, toen siste Joost: „Dan is ie in de volgende. Gauw, licht uit."

Goof knipte het licht weer uit en in gebogen houding slopen ze naar de volgende loods, ook een nieuwe. Toen ze vlak bij de deur waren, hield Goof de anderen met zijn arm tegen, want uit het gebouwtje klonk een geluid alsof er iemand vlak achter de deur stond. Opeens werd de deur geopend en op de drempel verscheen een lange man, die een zak over zijn schouder droeg. Hij mompelde iets en deed de deur langzaam achter zich dicht. De jongens stonden een ogenblik als verstomd toe te kijken, toen zei Joost zacht: „Vooruit, we moeten hem grijpen."

Het leek of de man het gehoord had, want hij richtte zich plotseling op en keek argwanend om zich heen. Toen ontdekte hij de jongens. „Wat. . . wat moeten jullie. . ." begon hij; hij maakte zijn zin niet af, maar slingerde de zak vaster over zijn schouder en zette het op een lopen. Maar hij kwam niet ver, want Joost had zijn plannen doorzien. Goof en de anderen waren er direct bij en met zijn vieren hadden ze de vreemde gauw in bedwang.

Hij schoot naar voren en greep de man bij zijn arm.

Het was een vreemd gezicht. Vier jongens, gekleed in pyjama, die een volwassen man tussen zich in voerden. Toen ze eindelijk bij hun schuur gekomen waren, duwden ze hem naar binnen en sloten de deur achter zich zorgvuldig af. Goof knipte het licht aan en liep naar het tafeltje waar de telefoon op stond. De man gooide zijn zak op de grond en zei: „Ho, broer, wacht nou eens even, hè? Als je even geduld hebt, zal ik je de zaak haarfijn uitleggen."

Goof knikte. „Vertel maar op."

„Kijk," zei de man en hij schopte met zijn voet tegen de zak. „Jullie denken natuurlijk dat ik een stroper ben, hè? Maar dat heb je mis, hoor. Helemaal mis. Ik ben helemaal geen stroper."

„Wat bent u dan, als ik het vragen mag?"

„Luister eens, jongen," zei de man. „Wat ik ben of niet ben gaat jou eigenlijk geen zier aan, maar aangezien ik niks op mijn geweten heb, wil ik je wel vertellen wat ik hier kom doen. Kijk, dat zit zo. Mijn broer, hè, dat is een beste jongen, maar hij is weleens een beetje vergeetachtig. Nou heeft ie een paar weken geleden hier op de weg pech gehad met zijn auto. Hij heeft de boel zo goed en zo kwaad als het ging gerepareerd en nou beweert hij dat ie een paar goeie sleutels, je weet wel, van die beste Engelse sleutels, is kwijtgeraakt. Hij denkt dat ie ze in een van deze schuren heeft laten liggen, want hij had hier even geschuild voor de regen. Nou is ie op het ogenblik zelf ziek en. . ."

„En nou zoekt u ze voor hem op," vulde Goof schamper aan. „Ik geloof van dat hele verhaal geen snars. Waarom hebt u die grote zak bij u en waarom moet dat zoeken midden in de nacht gebeuren?"

„En waarom was u de vorige nacht hier ook al aan het rondneuzen?" vroeg Joost.

Het was de man aan te zien dat hij deze vraag niet verwacht had. „De vorige nacht. . ." zei hij. „Maar. . ."

Goof draaide zich om en pakte de hoorn van het toestel. „Ik heb zo'n idee dat de politie die verhaaltjes van u ook niet zal geloven," zei hij.

Hij draaide een nummer en even later begon hij opgewonden te praten. De indringer maakte allerlei bezwaren, zodat de jongens niet goed konden verstaan wat Goof zei. Toen hij de hoorn weer op de haak legde, vroeg Joost: „En? komen ze?"

Goof knikte.

De man had zijn zak weer opgepakt en slenterde naar het raam. „Laat me niet lachen," mompelde hij. „Word ik door een paar apen van jongens vastgehouden, omdat ik op zoek ben naar een stel sleutels. Moet je meemaken." Na deze woorden ging hij naar het raam en rukte er uit alle macht aan. Het gaf niet direct mee en gelukkig zag Goof welk gevaar er dreigde. Hij schoot naar voren en greep de man bij zijn arm. Er ontstond een korte worsteling en even dreigde Goof het onderspit te moeten delven, maar toen de anderen hem te hulp kwamen, waren de moeilijkheden snel opgelost.

De politie was er eerder dan ze verwacht hadden. Een zwarte wagen kwam met grote snelheid de zandweg af stuiven; daarna werd er op de deur geklopt en toen Joost de sleutel omgedraaid had, stapte er een inspecteur naar binnen, gevolgd door twee agenten.

Er ontsnapte Goof een zucht van verlichting toen hij de mannen zag. Hij liep naar de inspecteur en begon hem in het kort de hele geschiedenis te vertellen. Intussen hadden de agenten de indringer naar een hoek van het vertrek gebracht en hielden hem daar in bedwang. Toen inspecteur van de Velde het verhaal gehoord had, zei hij tegen de man: „Ik geloof dat je wel genoeg smoesjes verteld hebt, hè? Ik wil nu de waarheid en niets dan de waarheid."

De man begon te stotteren, maar kwam niet uit zijn woorden. Inspecteur van de Velde vervolgde: „Je zocht iets, is het niet? Wat zocht je?"

„Nou. . . mijn broer. . ."

„Man, schei uit over je broer."

„Nee, echt, het is van mijn broer. Hij heeft me gevraagd of ik het voor hem wilde gaan halen. . ."

„Wat was het dan?"

„Ik. . . ja, dat weet ik ook niet. Kijk, mijn broer heeft. . . heeft pech gehad. Hij is verleden maand door de politie gepakt, terwijl ze van het kasteel. . ."

„O, wacht eens even," zei inspecteur van de Velde. „Was je broer betrokken bij die overval op kasteel De Zijpelaar in februari van dit jaar? Dan is de zaak me wel duidelijk. Die overval werd gepleegd door een groepje van vier man. Drie zijn er gepakt, maar we zijn er nog steeds niet achter wie de vierde was en waar ze de buit gelaten hebben. Zeg eens, waar moest je van je broer zoeken?"

„Nou, hij zei tegen me: zoek maar eens in het eerste huisje vanaf de zandweg. . . Dat heb ik gedaan, maar niks, hoor. . ."

Nu kwam Joost naar voren. „Inspecteur," zei hij, „ik geloof dat ik al begrijp waarom hij niets heeft kunnen vinden. Er zijn pas geleden twee schuurtjes bijgebouwd en daardoor klopt die aanwijzing van zijn broer niet meer. Die twee nieuwe huisjes zijn vlak bij de zandweg neergezet."

Inspecteur van de Velde keek Joost aan. „Er stonden dus eerst twee schuurtjes, zeg je? Doordat er twee bijgebouwd zijn, staan de twee oude nu als derde en vierde in de rij, gerekend vanaf de weg, en de nieuwe als 1 en 2. Bedoel je dat?"

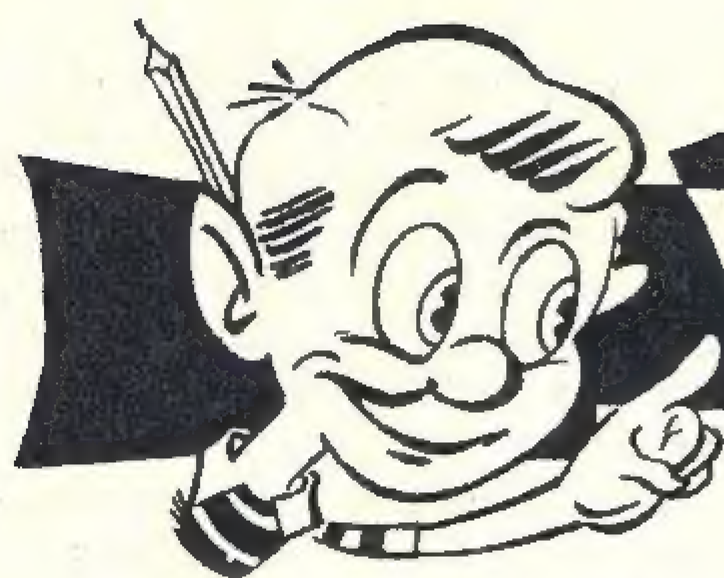
„Ja."

„Daaruit volgt dus dat datgene wat hij zocht ofwel in dit schuurtje ofwel in dat hiernaast moet zijn."

„Maar deze schuur hebben we al helemaal uitgekamd, meneer," zei Goof.

„Dan moet het in het schuurtje hiernaast zijn." De inspecteur gaf de agenten een teken en ging zelf bij de verdachte staan. De agenten gingen naar buiten en Michiel, Joost en Evert liepen met hen mee. Geruime tijd bleef het stil. Toen opeens kwam er een luid hoerageroep uit de andere schuur. Een paar seconden later werd de deur opengegooid en kwam Joost binnenstuiven. „We hebben het! We hebben het!" riep hij. Achter hem kwamen de agenten en de andere jongens. Een van de agenten had een kartonnen doos bij zich en toen hij die openmaakte en aan de inspecteur liet zien, keken de jongens over zijn schouder mee. Ze konden hun ogen bijna niet geloven: in de doos lag voor een grote waarde aan gouden en zilveren voorwerpen en onderin zagen ze nog een pak bankbiljetten. De inspecteur boog zich er overheen en floot zachtjes. „Alsjeblieft! De complete buit van die diefstal op De Zijpelaar!

Een half uur later hadden de agenten de politieauto gekeerd en waren ingestapt. De indringer zat achterin, want inspecteur van de Velde wilde hem op het bureau nog eens duchtig aan de tand voelen. Toen stapte de inspecteur in. Door het geopende portierraampje zei hij: „Als ik jullie was, zou ik maar maken dat ik in bed kwam. En als jullie weer in de stad zijn, moet je toch even aan komen lopen. Wie weet heeft de graaf van De Zijpelaar wel een beloning over voor het terugbrengen van de schat. Nou, slaap ze, hoor. Jullie hoeven niet meer bang te zijn voor indringers. En. . . mocht er toch nog een komen, bel dan direct. Dat is veiliger!"

WIE PUZZELT ER MEE?

Kam-raad-sel

6		5		4		3		2		1
L		E				W		A		K
O		E				A		R		L
O		N				A				O
F		D				R				K

Op de tanden van deze kam ga je van boven naar beneden de zes hieronder gevraagde woorden invullen. Als je de goede woorden gevonden hebt, lees je op de bovenste rij van links naar rechts de naam van een insekt.

1 Uurwerk
2 Grote, kraaiachtige vogel
3 Onvervalst; heus
4 Opengewerkte rand aan een kledingstuk
5 Zwemvogel
6 Gebladerte

Visitekaartjes, ingezonden door Greet Jansen, Floresstraat 3B in Groningen.

Deloowing

Anveenner

Welke Drentse plaatsen zijn in deze kaartjes verborgen?

VERSJE IN CIJFERS

10-14-2-5
21-10-21, 9-2 13-8-19-2-1 14-10-1 11-2-22-4-1-9-2-22-9!
17-7-6-3-2-22-2-1 15-4-22-2-1 14-2 1-8-17 21-4-4-5
2-1 1-20 6-3-4-4-1 14-2 6-3-7-5 3-2 12-22-8-1-21-2-1
7-1 2-2-1 13-22-20-7-9-6-3-8-8-7 4-5-5-2-19-4-4-5.
3-8-3 18-2-3 21-5-2-7-1-6-3-2, 9-20-1-6-3-2 3-15-10-17-23-2
7-6 13-2-9-2-21-3 19-2-3 21-22-7-6-3-4-5-5-10-1;
4-5-6 1-20 6-3-22-4-21-6 9-2 14-8-1 17-4-4-3 6-16-18-10-1-2-1,
8, 18-8-2 19-8-8-7 14-4-5 9-4-3 9-4-1 14-10-1.

De cijfers hierboven stellen een versje voor, in plaats van letters staan er dus cijfers. Steeds hetzelfde cijfer voor dezelfde letter.

Om het versje te vinden moet je beginnen met de woorden, die in de volgende zinnetjes door cijfers vervangen zijn, op te zoeken. Als je bijvoorbeeld het eerste woordje van drie letters uit het eerste zinnetje gevonden hebt, kun je alle cijfers 11, 7 en 6 door letters vervangen. Je zult zien, hoe aardig het is zo'n versje langzamerhand te voorschijn te zien komen.

1 Bob zit op zijn dobber te turen, maar de 11-7-6 wil niet bijten.
2 Moeder heeft aan haar oudste dochtertje al een goede 18-20-5-12.
3 Bij het 5-7-16-18-3 van de maan kun je moeilijk lezen.
4 De woestijn is dor, door gebrek aan 15-4-3-2-22.
5 Nederland beschermt zich tegen het water door het bouwen van 9-10-21-2-1.
6 Zakken worden vaak van 23-20-3-2 geweven.
7 Toe, wees niet langer 13-8-8-6 op mij, vleide zij.
8 „Wie in een 17-5-4-14-2-1 huisje woont, moet niet met stenen gooien."
9 „Wil jij je 19-8-1-9 weleens houden," zei de meester kwaad.

Welk beroep heeft deze meneer?

C. A. SWIER, HULST

Oplossingen van de puzzels uit ons vorig nummer

Ladderraadsel

M O U *W*
A L V *A*
N E U *S*
D R A *B*
R E D *E*
I D E *E*
L E E *R*

Op de stijlen lees je: MANDRIL en WASBEER

Een van de drie

1./b; 2./a; 3./c; 4./b; 5./c; 6./a

DICKIE DAPPER

De gouden kraag

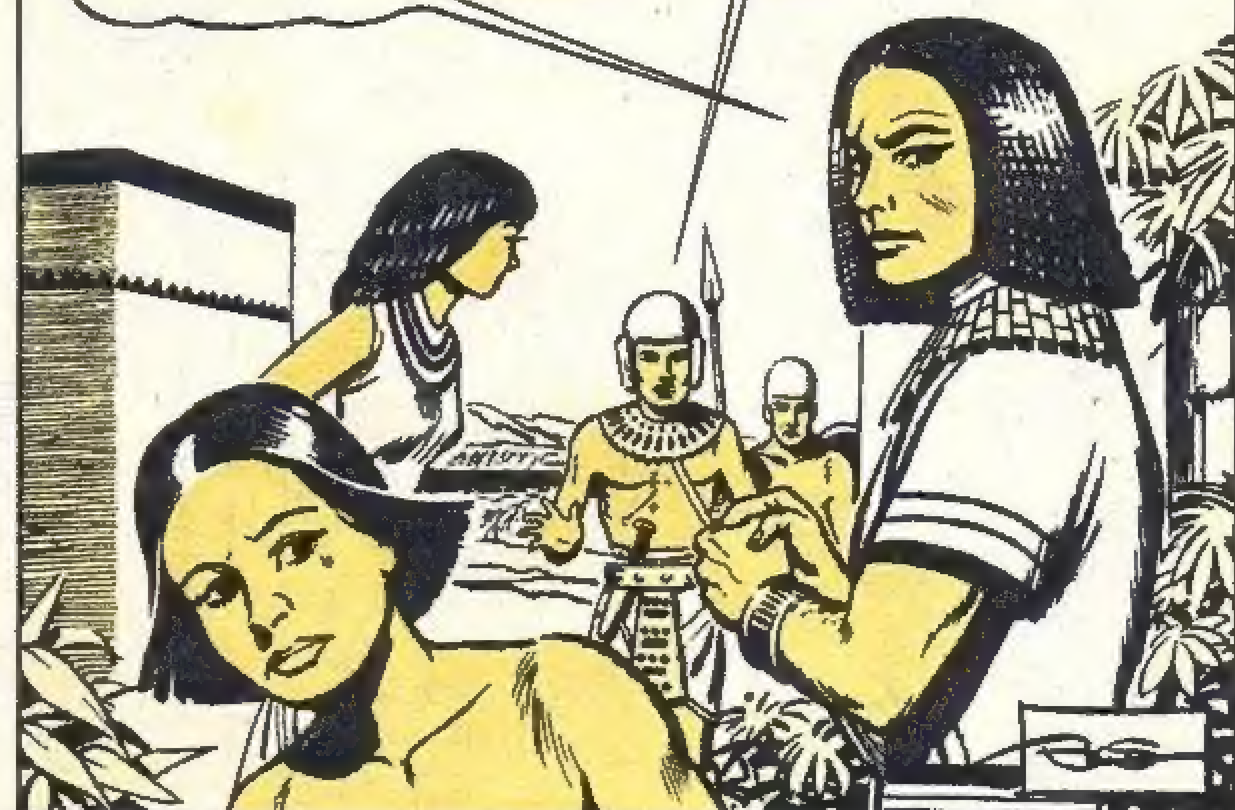

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.